

Runenritsen deel 3 Het breken van steen

Rune lag languit in bed naar het plafond te staren. Het was tijd om op te staan, maar het was gisteravond vrij laat geworden en zijn bed lag nog erg lekker. Vandaag was vrijdag. De dag na Beltane¹. Vandaag kreeg hij les van lord Aldor, zijn elfenleraar in luchtmagie. Zuchtend begon hij met opstaan. Voorzichtig legde hij Mikky in zijn poppenhuis. Daar kon hij rustig blijven liggen, tot hij vanavond weer wakker werd. Lord Aldor was aardig, maar streng. Geen elf waarbij hij te laat op les wilde komen. Bovendien vond hij luchtmagie een leuke vorm van magie. Het liefste zou hij vandaag echter naar de boerderij van oom Dolf en tante Lucy zijn gegaan. Hij was opgegroeid op de boerderij, als pleegzoon van zijn oom en tante, totdat hij werd opgeëist door de wereld van de magistas, de wereld van Atlantis. Gisteravond waren twee van zijn beste vrienden uit Atlantis aangekomen in deze wereld. Ze hadden hem direct opgezocht en hij had ervoor gezorgd dat ze een plek om te slapen hadden op de boerderij. Er was tijdens het feest niet veel gelegenheid geweest om rustig te praten. Dat had hij vandaag willen doen, maar eerst had hij de hele morgen les en vanmiddag moest hij huiswerk maken. Vandaag zou er dus geen gelegenheid zijn om naar de boerderij te gaan. Dat moest, jammer genoeg, tot zondag wachten. De zondagen bracht hij gewoonlijk op de boerderij door. Nou ja, geduld was een schone zaak. Eerst maar eens ontbijten.

Het ontbijt stond al op hem te wachten. Klaar gemaakt door Kiprich, de kok van het eetlokaal van oom en tante. Kiprich van Tatabánya was een tovenaar waar een vloek op rustte. Hij was fantastisch in elke keuken, maar daarbuiten was hij de onhandigste man die Rune ooit had ontmoet. Als hij alleen maar door de gastruimte liep, liet hij een spoor van omgevallen stoelen, tafeltjes en ander meubilair achter zich. Dat was de reden dat hij altijd in de keuken bleef en daar zelfs sliep. Buiten de keuken was hij een wandelende ramp.

---

¹ Spreek uit: Belteen

Rune pakte zijn bord en knikte Kiprich dankbaar toe. In het eetlokaal schonk Garuda, de pixie en ober van het eetlokaal, hem een glas melk in voor hij weer snel verder ging met het afnemen van de tafeltjes. Het was bijna tijd om open te gaan. Garuda's zuster, Taruda, was net klaar met het vegen van de vloer. Tante Margali, de heks waarvan hij, voor niet ingewijden, een neef was, was druk bezig om de bloemen in de vaasjes te vervangen voor verse. Dat moest elke dag gebeuren of ze nu verwelkt waren of niet. Zij waren de reden dat de elfjes, twaalfjes en feetjes het eetlokaal bezochten. En waar deze kleine wezentjes waren, voelden ook de leden van de andere volkeren van Atlantis zich thuis. Het was dus heel belangrijk dat de wezentjes van het kleine volk hier graag kwamen. Oom Dolf had, samen met tante Margali, zelfs een kleine deur voor ze gemaakt, zodat ze zelf naar binnen en naar buiten konden gaan. Zonder te moeten wachten tot een lid van de grotere volkeren de deur voor hun open deed. Rune werkte net de laatste hap van zijn ontbijt naar binnen, toen lord Aldor naar binnen stapte. De elf bleef bij de deur staan, terwijl hij Rune wenkte. Blijkbaar zou de les niet binnen plaats vinden, maar gingen ze eropuit. Dat was nog niet eerder gebeurd. Hij was benieuwd waar ze naar toe zouden gaan. Ze hoefden niet ver te lopen. Een paar straten verderop stopten ze voor een klein winkeltje. Rune was er weleens eerder geweest om een cadeautje te kopen voor Terry of tante Lucy. Het winkelbelletje klingelde vrolijk toen ze het winkeltje binnen gingen. De winkeleigenaar kwam vanuit de achterkamer naar voren. Rune's mond viel van verbazing open. Hij kende de winkeleigenaar van zijn vorige bezoeken, maar nu zag hij hem met het zicht. Het was helemaal geen mens, zelfs geen magista of tovenaar. Ook geen elf. Het was, ja, wat was het eigenlijk? Iets groter dan een dwerg, met lange puntige oren en een lange baard met snor die bijna zijn hele gezicht verborg. Lord Aldor begroette het wezen met een knikje van zijn hoofd.

‘Rune, dit is heer Querky² de Gnoom. Hij is zo vriendelijk om jou hier te laten oefenen.’

Rune sloeg ter begroeting zijn rechtervuist in zijn linkerhand en bracht beide handen naar zijn hart, terwijl hij zijn hoofd even lichtjes boog. Dat leverde hem een goedkeurend lachje op van zowel lord Aldor als heer Querky.

Heer Querky was dus een gnoom. Voorheen, voordat hij het zicht had, had hij een keurige oude man gezien. Misschien was zijn baard iets langer dan normaal geweest, maar zijn snor was zeker minder vol geweest. Hij herinnerde zich duidelijk dat er meer gezicht zichtbaar was geweest.

‘Rune, Rune! Luister je wel?’

Rune schrok op uit zijn gedachten. Lord Aldor klonk duidelijk geïrriteerd. Hij richtte snel al zijn aandacht op de elf.

‘Rune, ik wil dat je vijf voorwerpen uit de winkel laat zweven. Keurig op volgorde, van klein naar groot. Ga je gang.’

Het was een simpele oefening welke hij vaker had gedaan. Het winkeltje was echter overvol. Overal stonden, lagen en hingen voorwerpen. Vaasjes, mooi gekleurde stenen, sieraden, sjaals en omslagdoeken, riemen, tassen, beeldjes, kaarsen, te veel om op te noemen. Het was zeker een uitdaging om vijf voorwerpen te laten zweven, zonder iets anders aan te raken of, nog erger, om te gooien. Heel voorzichtig en zorgvuldig liet hij zijn luchtmagie werken. Nadat hij succesvol de voorwerpen liet zweven, begon lord Aldor andere voorwerpen naar hem toe te gooien die hij met lucht moest opvangen en toevoegen aan de eerste vijf voorwerpen. Uiteindelijk hield hij dertig voorwerpen tegelijk in de lucht. Op een teken van zijn leraar zette hij ze vervolgens, één voor één, op de plank en plek die heer Querky aanwees.

Bij de volgende oefening moest hij kleine voorwerpen met lucht neerdrukken, zodat ze niet op te tillen waren. Ook dat was geen probleem meer voor hem. Hetzelfde gold voor de andere oefeningen die lord Aldor het opdroeg. Zichzelf laten zweven, terwijl hij verschillende voorwerpen tegelijkertijd liet zweven. Een stapel maken van een bank en drie zware

---

² Querky, spreek uit: Kwurkie

kisten en die tegelijkertijd optillen. Twee uur gingen op deze manier voorbij. De moeilijkste oefening was het met lucht opvangen van voorwerpen die hem werden toegeworpen, terwijl hij zijn ogen dicht had. Hij moest zich volledig richten op het voelen van de luchtverplaatsing die het voorwerp veroorzaakte. Eindelijk was lord Aldor tevreden. Nadat ze afscheid hadden genomen van de gnoom, liepen ze terug naar het eetlokaal.

‘Nog een oefening, maar dit keer in afstand, Rune. Kijk de straat af. Zie je die vuilniszak daar? Kun je die optillen? Goed. En dat reclamebord iets verder. Niet te hoog. Het moet niet opvallen. Goed.’

Lord Aldor liet hem voorwerpen optillen die steeds iets verder weg waren, tot wel 500 meter verderop.

‘Nu nog een laatste oefening, in uithoudingsvermogen. Til mij tien centimeter boven de grond en draag mij naar het eetlokaal. Ga je gang.’

Bij het eetlokaal aangekomen, was Rune behoorlijk vermoeid, maar het was hem gelukt. Afwachtend keek hij naar zijn leraar, die nu weer op de grond stond.

‘Dat was het, Rune. Wat mij betreft ben je klaar voor je luchtkristal. Ik heb je alles geleerd wat nodig is om lucht te gebruiken, waar en wanneer je dat nodig hebt. Blijf oefenen, want oefening baart kunst. Je kent alle basisoefeningen. Van hier uit kun je alleen nog maar sterker en beter worden. Je enige belemmering is je eigen fantasie. Ik zal rapport uitbrengen aan je grootvader. Veel geluk en zon op je pad.’

De elf draaide zich om en liep weg zonder nog iets te zeggen.

Rune keek hem een beetje beduusd na. Dit was het dus. Hij had een paar lessen luchtmagie gehad en was nu al volleerd.

Waarom zaten zijn leeftijdgenoten dan zeven jaar op school om magie te leren? Hij haalde even zijn schouders op.

Misschien was dit de elfenmanier van leren en ging dat sneller. Hij stapte het eetlokaal binnen. Het was tijd voor de lunch en daarna zijn huiswerk. Als hij dan een Atlantiër was, moest hij ook alles leren over Atlantis.

Rune leunde achterover in zijn stoel. Met een diepe zucht schoof hij het stapeltje boeken opzij. Hij had net ruim twee uur zitten studeren. Eerst *landen en volkeren van Atlantis* en daarna nog *Magische wezens en creaturen*. Dat was zijn huiswerk voor vandaag. Garuda zag dat hij klaar was en zette snel een kop thee voor hem neer. Zoals altijd als Rune even niets te doen had, keek hij het eetlokaal in het rond en probeerde te raden wat voor gasten er op dat moment aanwezig waren. Zijn vriend, de elf Taimte, was nog steeds niet terug van zijn missie naar de dwergen. Twee van Taimte's elfenvrienden, Arkan en Toman, hadden zijn plaats zolang ingenomen, om de problemen van de elfen in deze wereld aan te horen en zo mogelijk op te lossen. Ze zaten aan het tafeltje dat speciaal voor Taimte was gereserveerd. Aan de grote speeltafel zat een vampier die was verdiept in een sudokupuzzel, zijn hoodie ver over zijn gezicht getrokken en zijn handen in dunne leren handschoenen. Aan dezelfde tafel, maar zover mogelijk aan de andere kant, speelden vier weerwolven een spelletje Heksenbrouwsel met elkaar. Af en toe wierpen ze een wantrouwende blik op de vampier. De afgelopen week was de klandizie van de vampiers afgenomen. Dat kwam voornamelijk omdat het eetlokaal zo'n beetje de thuisbasis van de weerwolven was geworden. De nieuwe leider van de weerwolvenclan in deze wereld was een goede vriend van Rune geworden. Brandon le Roy was de zoon van de roedelleider van de weerwolven van Atlantis en dus de hoogste in rang, aan deze kant van de barrière tussen Atlantis en de gewone wereld. Iedereen was welkom in het eetlokaal, maar aangezien er altijd wel een paar weerwolven aanwezig waren, trokken de vampiers zich beetje bij beetje terug. Rune hoopte dat dat vanzelf weer zou normaliseren, maar vampiers waren koppig. Hij richtte zijn aandacht weer op de diverse klanten. De poppenmeubeltjes van Terry waren door haar in de vensterbanken gezet. Op dit moment waren ze weer druk in gebruik door de diverse elfjes, twaalfjes en feetjes die altijd wel aanwezig waren. In de verste hoek zaten twee dwergen. Dat leidde zijn gedachten, voor de tweede keer die

dag, in de richting van twee andere dwergen, zijn vrienden Bili en Korin. Hij had een hele lijst met vragen voor ze. Als dwergen moesten ze kennis hebben van de kristallen van het instrumentalis. Per slot van rekening hadden de dwergen de kristallen gemaakt. Zijn aandacht werd getrokken door het opengaan van de voordeur. Lord Stoian, zijn leraar runenritsen, kwam binnen en liep gelijk op hem af.

‘Rune, heb je tijd? Ik weet dat je pas maandag een afspraak met mij hebt, maar ik ben opgeroepen om voor de elfenraad te komen getuigen. Als je nu tijd hebt, kunnen we alvast je huiswerk nakijken.’ Hij vertrok zijn lippen in iets dat vaag op een glimlach leek.

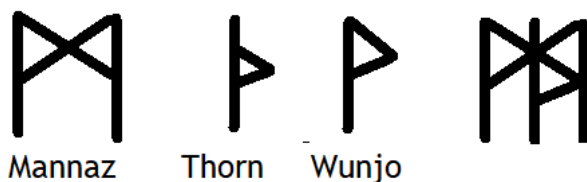
‘Als je dat tenminste al gemaakt hebt.’

Rune lachte terug en knikte. Zijn huiswerk was al af.

Runenritsen koste hem geen enkele moeite. Hij pakte zijn schoolspullen bij elkaar en ging lord Stoian voor naar de familiekamer. Daar gaf hij lord Stoian zijn lei met huiswerk. Lord Stoian keek de lei na en keek daarna Rune onderzoekend aan.

‘Dit is uitstekend werk. Alle 24 runen op volgorde in drie groepen van acht. En dan nog vijf groepen van twee samengestelde runen en vijf groepen van drie samengestelde runen. Zoals ik al zei, uitstekend, maar kun je mij ook uitleggen, waarom je gekozen hebt voor juist deze samengestelde runen. Deze bijvoorbeeld. Je schaart hem onder de drie samengestelde runen, maar je gebruikt er maar twee. Wat is je redenatie?’

Rune keek naar de lei en verzamelde zijn gedachten.

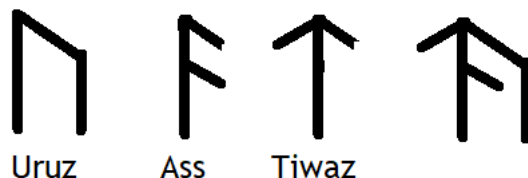
‘De rune Mannaz staat voor het gezin of de stam waartoe iemand behoort. Daar heb ik de rune Thorn aan toegevoegd.

Thorn betekent bescherming. Voor een kind zou dat vanzelfsprekend moeten zijn. Binnen het gezin is het veilig en beschermd. De helft van de rune Mannaz vormt de rune Wunjo. Wunjo heeft de betekenis van geluk, maar ook van geschenk. Wat is een groter geschenk voor een kind, dan dat het weet, dat het veilig en beschermd is, binnen het gezin met mensen die van hem houden?’

Lord Stoian knikte goedkeurend.

‘Uitstekend beredeneert en goed opgemerkt. Weinigen gebruiken een rune die al verwerkt zit in een rune. Nu deze. Je gebruikt Uruz, Ass en Tiwaz. Waarom?’

‘Dat is een gezegde dat ik een keer gehoord heb. Woorden hebben de kracht om pijn te doen. Uruz is de kracht, Ass is spraak of communicatie en Tiwaz is de speer die steekt.’

‘Heel goed. Nu deze. Hier doe je het weer. Het lijkt alsof je twee runen gebruikt, maar het zijn er drie, want de laatste, Kaos, zat er al in verwerkt. Leg uit.’

‘Het is iets wat tante Lucy altijd zegt, als Terry of ik ons bezeert hebben. Het moet eerst erger worden, voordat het beter wordt, maar dan waardeer je het meer. Thorn is de doorn die verwond, Kaos is de genezing en Gebo is het geschenk waar je blij mee bent.’

‘En nu wil ik weten hoe je aan deze wijsheden komt. Je bent een jongen en ik weet dat magistas deze kennis niet aan jongens leren, dus.... Hoe kom je hieraan?’

De vraag overviel Rune. Hij wist dat een groot deel van zijn kennis van Runa kwam en een deel door zijn intuïtie.

-Rune, voorzichtig. Verspreek je niet. Hij is een elf. Hij kan veel halen uit wat je niet zegt. Elfen zijn experts in het om de hete ketel heen draaien.'

-Ik weet het, maar dit is lord Stoian. Hij is een vriend en misschien kan hij ons helpen om jou uit mij te krijgen.-

-Hoedt je voor de vriendschap van een elf, want bij de elfen is alles anders dan het lijkt.-

-Dat zijn vooroordelen. Ben je vergeten wat hij allemaal al voor ons gedaan heeft? Dank zij hem kunnen wij redelijk veilig leven. Ik denk....misschien moeten we hem in vertrouwen nemen.-

-Ik weet niet. Denk je dat echt?-

-Lord Stoian zou anders wel eens je enige kans kunnen zijn. Hij is al zo oud. Als er iemand is, die weet hoe jij een eigen lichaam kan krijgen, dan is hij het wel. Waarschijnlijk is hij meer vergeten dan wij ooit zullen weten. Hij moet ouder dan 5000 jaar zijn. Zullen we het erop wagen?-

-Ik... goed dan. Als jij het erop wil wagen, goed dan. Per slot ben jij degene die voor gek wordt verklaard, als ze je niet geloven.-

Hier gaf Rune maar geen antwoord op. Hij keek naar Lord Stoian die hem tijdens het gesprek met Runa had zitten observeren.

'Is het zo moeilijk om tot een beslissing te komen? Het leek erop dat je een ernstig gesprek met jezelf moest voeren.'

Rune keek verlegen naar de grond. Het moest, voor een ander, een raar gezicht zijn als hij met Runa aan het praten was. Hij wist niet zo goed wat hij nu moest zeggen. Lord Stoian keek hem aan met een klein lachje om zijn lippen.

'Als je nu eens gewoon begint bij het begin. Het is mij al enige tijd duidelijk dat je een geheim hebt. Hoe lang heb je dat geheim al?'

Rune keek op. Lord Stoian wist dat hij een geheim had?

-Zie je wel. Een elf hoort je ook als je niets zegt. Ze hebben veel meer door dan je denkt.-

-Ja, dat zei je al en nu stil. Als ik alles moet vertellen moet ik mijn verstand erbij houden.-

Runa pruttelde nog wat na, maar Rune luisterde niet meer. Hij keek Lord Stoian aan.

‘Vanaf dat ik mijn magie terug kreeg. Tenminste, vanaf het moment dat ik weer wakker was, denk ik. Het duurde even voor ik het door had.’

‘Voor je wat door had?’

‘Voor ik... nou ja, voor ik begreep dat... ik een stem hoorde. Ik bedoel, een stem in mijn hoofd. Niet ikzelf, maar.. een meisjesstem. De stem van Runa, mijn tweelingzusje.’

Zo, dat was eruit. Lord Stoian keek hem verbaasd aan.

‘Je hoort de stem van je tweelingzusje in je hoofd?’

‘Ja, nou, niet alleen haar stem. Ze zit in mijn hoofd. Ik...voel haar ook enne.. ik kan met haar praten. Ze helpt mij met mijn magie. En met de runen. Ik bedoel, ik doe een heleboel met de runen die vanzelf gaan, maar Runa helpt mij ook. Ze leert mij om de magie te beheersen.’

Rune zweeg verlegen. Hij wist niet goed hoe hij het moest uitleggen. Lord Stoian bleef lange tijd stil zitten, in gedachten verzonken. Rune wachtte geduldig. Eindelijk begon de elf weer te spreken.

‘Ik heb er meer van gehoord. Heel lang geleden. Ik moest verteruggaan in mijn gedachten, heel ver. Het is een zeldzame gebeurtenis. Ik weet van twee eerdere gevallen. Ook tweelingen, waarvan er één vlak na de geboorte stierf en het andere geval ging om een jong volwassene die voor de ogen van zijn broer verongelukte. Maar dat waren elfen. Jij bent een magista. Dit is heel bijzonder.’

‘Lord Stoian, is er een manier om Runa uit mijn gedachten te krijgen? In een eigen lichaam? Haar eigen lichaam is er nog. Helemaal intact door magie. Zou ze daarin terug kunnen?’

Lord Stoian keek hem geschokt aan.

‘Uit jou halen en dan terug in haar eigen lichaam? Haar babylichaam? Een zielensplitsing? En daar bovenop een zielsverankering? Je vraagt iets onvoorstelbaars.’

‘Het kan dus niet.’

Rune voelde, diep in hem, de teleurstelling van Runa. Dezelfde teleurstelling die hij ook voelde. Hij had het zo

gehoopt. Hij gunde Runa haar eigen lichaam, een jeugd waarin ze kon opgroeien, zoals dat had gemoeten. Tastbaar zijn, aangeraakt worden, omhelst worden, alles wat bij het hebben van een lichaam hoorde. Hij hoorde van verre de stem van Lord Stoian.

‘Niet zo snel. Het feit dat het onvoorstelbaar is, wil niet zeggen dat het niet kan. Dat het nooit is gebeurd, wil niet zeggen dat het niet kan gebeuren. Ik ben oud en weet heel veel, maar er zijn elfen die ouder zijn en nog meer weten. Ik kan met hen gaan praten, advies vragen. Alles is nog niet verloren. Ik moet eerst met je grootvader gaan praten. Alles wat er rond jouw geboorte en Runa’s dood is gebeurd, kan belangrijk zijn. Wat er is gebeurd, noemt men ‘De Tradere’. Het werd gebruikt door zowel magistas, als heksen en tovenaars. Iemand met krachtige magie schonk zijn of haar magie aan iemand die minder sterk was. De twee vonken versmelten dan tot één. Maar dat gebeurde alleen als iemand op het punt stond te sterven. Beide partijen moeten ermee instemmen. Maar dat gaat alleen om magie. Niet om de hele ziel. De stervende moet zich direct na de versmelting terugtrekken. Dat is hier duidelijk niet gebeurd. Maar jij bent niet overgenomen door de ziel. Jullie hebben je zelfstandig ontwikkelt. Dat moet het gevolg zijn van het doemnet. Die heeft niet alleen je magie gebonden, maar ook voorkomen dat Runa jouw kon overnemen. Weet Runa wat er gebeurt is? Kan ik met haar praten?’

Rune haalde zijn schouders op. Hij voelde hoe ook Runa zich afvroeg of dat kon.

-Rune, ik weet niet of dat kan en ik weet ook niet of ik dat wil. Bovendien weet ik niets meer van mijn geboorte.... Of mijn dood. Ik wil daar ook niets van weten.-

‘Ze wil niet. Ze zegt dat ze niets meer weet van de geboorte of haar dood. Ik denk dat u beter met grootvader kunt gaan praten en met.... Mijn euh, onze ouders. Runa’s lichaam ligt in de grafkelder op de Beukenhorst. Misschien moet daar ook naar gekeken worden. Offe, of het wel bruikbaar is, bedoel ik. Anders heeft het allemaal geen zin. Ik wil niet dat...ik wil haar

niet kwijt, tenzij ik zeker weet dat ze een echt leven kan krijgen.'

Lord Stoian knikte begrijpend en stond op.

'We laten de les verder voor wat het is. Ik ga nu direct naar je grootvader. Of nee, ik moet eerst een oude elf spreken. Dat is misschien beter. Dit is allemaal erg.....belangwekkend.'

De elf vertrok voor Rune nog iets kon vragen of zeggen. Rune pakte zijn spullen bij elkaar en borg ze op. Hij stond verbaasd over zichzelf. Vanaf het eerste moment dat hij beseftte dat de stem in zijn hoofd van Runa afkomstig was, had hij zijn best gedaan om haar geheim te houden. En nu had hij zomaar alles verteld aan lord Stoian. Natuurlijk had hij hulp nodig, als er een mogelijkheid was om Runa weer een eigen lichaam te geven, maar toch. Lord Stoian had geen enkele dwang uitgeoefend en toch voelde het, alsof hij niet anders had gekund. Was dat een elfending? Hij liet alles wat lord Stoian gezegd had, door zijn gedachten gaan. Ondertussen liep hij terug naar het eetlokaal en ging weer aan zijn tafeltje zitten. Met zijn hoofd in zijn handen bleef hij enige tijd zo zitten. Runa bleef stil. Die had waarschijnlijk ook wat tijd nodig om alles te verwerken. Hij keek op toen iemand een hand op zijn schouder legde. Taimte stond naast hem.

'Weet jij waar oom Stoian zo snel naar toe ging? Ik heb hem in tijden niet zo enthousiast gezien. Het enige dat hij kwijt wilde, was, dat jij wel zou vertellen wat er aan de hand was.'

Rune keek even om zich, maar er waren maar een paar klanten en die zaten niet binnen hoor afstand. Hij knikte. 'Hij gaat naar een oude elf en daarna waarschijnlijk naar de Beukenhorst om met mijn grootvader te spreken.'

'En de rest? Waarom gaat hij naar de Beukenhorst en waarom moet hij een oude elf spreken?'

Rune ging zitten en bracht Taimte op de hoogte. De stem in zijn hoofd, die van zijn tweelingzusje bleek te zijn. Zijn hoop om Runa haar eigen lichaam te geven en dat dat misschien kon. Taimte luisterde met aandacht.

'Daarom vroeg je toen naar 'De Tradere'. Waarom was je niet duidelijker?'

‘Ik was bang dat ik voor gek verklaard zou worden. Een stem in je hoofd waar je mee praat. Dat is niet normaal hoor.’

‘In ieder geval heb je oom Stoian weer stof tot overdenken gegeven. Dat is goed. Hij was de laatste tijd erg melancholiek. Jouw unieke situatie had hem al enigszins opgevrolijkt, maar nu is hij geïntrigeerd. Ik was al bang dat hij zich zou terugtrekken in de krochten van de vergetelheid.’

‘De krochten der vergetelheid? Wat zijn dat?’

Rune keek Taimte nieuwsgierig aan.

‘Zo noemen wij de boomholen op Eumolos. De naam in elfentaal is Turvapaikka. Onder elke boom bevindt zich een ondergronds hol tussen de wortels. Bij grote bomen kunnen er zelfs meerdere holten onder één boom zitten. Als een elf genoeg heeft van de wereld, trekt hij zich terug in één van de holten. Hij of zij neemt afscheid van de wereld en legt zich ten ruste in de armen van moeder aarde. Je kunt het vergelijken met een winterslaap. Alleen duurt deze slaap wel wat langer dan een winter. Het kan voor een paar jaar zijn, maar ook voor honderden of duizenden jaren. Sommige elfen liggen er al zo lang dat ze waarschijnlijk nooit meer terug zullen keren in de wereld. Ze eten niet meer en drinken niet meer. Ze kijken zonder te zien, ze horen zonder te luisteren. Hun bewegingen zijn verstard en hun spraak is verstomd. Ze rusten en misschien dromen ze. Ze zijn onsterfelijk, maar ze leven niet meer. Niet zoals jij en ik.’

Rune knikte nadenkend. ‘Maar, waarom doen ze dat?’

‘Als je zo lang leeft als wij, dan is er niets nieuws meer te beleven. Als je duizenden jaren oud bent, heb je alles al een keer meegemaakt. Je raakt....verveeld, maar dat is het niet helemaal. Er is niets meer om je over te verwonderen. Niets meer om nieuwsgierig naar te zijn. Je hebt het allemaal al eens meegemaakt, dus waarom zou je het willen herhalen? Je bent overal al geweest, meerdere malen zelfs, dus waarom zou je er weer heen willen? Dat is het moment om je terug te trekken in de krochten der vergetelheid. Over tien, honderd of duizend jaar, is de wereld misschien veranderd en lijkt alles weer nieuw.’

Rune probeerde zich voor te stellen hoe het moest zijn om duizenden jaren oud te zijn. Volgens Fijonna en Zach zou hij zelf ongeveer 300 jaar worden en dat vond hij al onvoorstelbaar. Magistas, heksen en tovenaars leefden langer dan 'gewone' mensen. Dat kwam door het gebruik van magie. Dat verlengde het leven met om en nabij 200 jaar. Hij schudde zijn hoofd. Hij kon er met zijn gedachten niet bij. Hij keek naar Taimte. Taimte moest ook duizenden jaren oud zijn, toch zag hij eruit alsof hij een paar jaar ouder was dan hijzelf. Nu hij erover nadacht, geen van de elfen die hij had ontmoet, zag er ouder uit dan zijn vader en moeder. Zelfs lord Stoian niet en hij wist dat zijn grootvader al zeker zestig jaar bevriend met hem was. Als hij er nog langer over nadacht, kreeg hij hoofdpijn. Taimte begon te lachen.

'Denk er maar niet te veel over na. Ik ben blij dat je oom Stoian weer reden hebt gegeven om zich te verwonderen. Daarvoor dank ik je. Ik zou hem erg missen, als hij zich zou terugtrekken.'

Hij liep terug naar zijn tafeltje en liet Rune weer alleen met zijn gedachten. Rune hoorde het belletje van de deur en keek op, om te zien wie of wat er binnen kwam. Het was altijd weer een verrassing wie of er binnen kwam. Tot zijn verbazing zag hij twee waterspuwers binnenkomen. In hun donkere mantels bleven ze even bij de deur staan om rond te kijken. Eén van hen wees naar Rune en daarop liepen ze gezamenlijk in zijn richting. Bij zijn tafeltje bleven ze staan en schudden hun kappen af. Het waren twee van de vier waterspuwers van de kerktoren. Rune wist niet welke twee, want voor hem waren ze alle vier gelijk, maar dat gaf niet. Ze kwamen toch niet voor hem, maar voor Mikky die zij 'de kleine herre' noemden. Herre was een titel voor een leider, een heer. Mikky was, volgens hen, de voornaamste waterspuwer omdat hij zijn oorsprong in Zanddjini had. Het vreemde was dat ze hier nú waren, want het was nog veel te vroeg. Mikky werd pas over een paar uur wakker en dat wisten ze maar al te goed. Het was gek dat ze dan nú al hier waren. Misschien kwamen ze alleen maar een boodschap afgeven. Hij keek de twee

waterspuwers afwachtend aan. Als één man of waterspuwer, gaven ze hem de gebruikelijke groet die Rune gelijk terug gaf. De rechtervuist sloeg in de geopende palm van de linkerhand en daarna werden beide gezamenlijk naar het hart gebracht. De beide waterspuwers keken elkaar vervolgens even onzeker aan, terwijl ze zich duidelijk afvroegen wie het eerste zou spreken. Rune keek van de één naar de ander en besloot uiteindelijk om zelf maar als eerste te gaan praten.

‘Wat is er aan de hand? Als jullie voor de kleine herre komen, dan zijn jullie een paar uur te vroeg.’

Gelijktijdig schudden de waterspuwers hun hoofden.

‘Nee, nee. Wij komen Rune.’

‘Voor mij? Hoezo? Wat kan ik voor jullie doen?’

‘Jij help. Jij praat waterspuwer. Grote waterspuwer op huis van dorp.’

‘Een waterspuwer op het huis van het dorp? Je bedoelt op het gemeentehuis? Maar het gemeentehuis heeft geen waterspuwers.’

‘Ja, ge-meen-te-huis. Grote waterspuwer. Oude waterspuwer. Uit oude land.’

‘Uit het oude land? Uit Zanddjini? Waarom is een waterspuwer uit Zanddjini hier? Komt hij voor Mikky?’

De beide waterspuwers haalden hun schouders op.

‘Wij niet weet. Hij niet praat. Hij niet beweeg, maar hij niet slaap. Hij....zit.’

Rune keek hen verbaasd aan. Een waterspuwer die niet bewoog of praatte, maar niet sliep? Dat was raar, maar verklaarde nog niet waarom de waterspuwers naar hem toe kwamen.

‘En wat verwachtten jullie nu van mij? Ik weet niets van waterspuwers, alleen wat ik van Mikky leer en dat is nog niet veel.’

‘Jij praat met waterspuwer. Hij misschien praat.’

‘Waarom zou hij met mij willen praten? Ik ken hem niet eens.’

‘Jij magista. Jij....’

‘Ssst. Ik ben geen magista. Ik ben een tovenaar.’

De twee waterspuwers keken elkaar verbaasd aan. Eén van de twee deed zijn mond open om te gaan praten, maar Rune legde snel zijn hand over zijn mond.

‘Niet hier. Kom mee, naar achter.’

Rune draaide zich om en opende de deur naar het kantoor. De beide waterspuwer volgden hem een beetje verbaasd. In het kantoor draaide Rune zich om en keek een beetje benauwd naar de waterspuwers.

‘Hoe weten jullie wat ik ben?’

‘Jij magista. Wij waterspuwers. Waterspuwer weet altijd.’

Natuurlijk, dacht Rune bij zichzelf. Elke waterspuwer herkende magie. Ze konden door elke bezwering, ban of doemnet heen kijken. Zo waren ze er ook achter gekomen dat hij magie in zich had en hadden de magistas hem terug gehaald naar hun wereld. Een waterspuwer had hem gezien, de magie herkent en de magistas gewaarschuwd. Hier stopten zijn gedachten. Hij keek beschuldigend naar de waterspuwers.

‘Jullie waren het. Jullie hebben mij verraden aan de magistas. Waarom deden jullie dat?’

Ze keken verlegen naar hun voeten.

‘Wij moeten. Wij beloven magistas. Wij zien magie, wij vertel.’

‘En nu dan? Hebben jullie al verteld dat ik eigenlijk een magista ben en geen tovenaar?’

Nu schudden ze allebei hun hoofd van nee.

‘Nee, herre zegt nee, niet zeggen. Wij doen niet. Herre is baas. Herre zegt nee, wij doen nee.’

Rune haalde inwendig opgelucht adem. Hij voelde hoe ook Runa, diep in hem, opgelucht was. Het was belangrijk dat de magistas niet wisten dat hij ook een magista was. Zolang zij dachten dat hij een tovenaar was, was hij veilig en Runa ook. Tovenaars en heksen gingen veel makkelijker met magie om dan magistas. Als iemand erachter kwam dat hij eigenlijk een magista was en bovendien de erfgenaam van de Beukenhorst, dan was zijn leven in gevaar. Hij wist nog steeds niet waarom of door wie, maar iemand deed erg zijn best om de erfgenamen van de horsten om het leven te brengen. Nog

maar een paar weken geleden had iemand voor de tweede keer, geprobeerd om zijn beste vriend, Zach, om te brengen. Door de eerste aanslag op zijn leven was Zach veranderd in een weerwolf. Dat was niet de bedoeling, maar hij werd op het laatste moment gered door de Anjana³ van Tir na nÖg⁴. Hij overleefde de aanval van de weerwolf, maar was wel geïnfecteerd met het weerwolvenvirus. Nu veranderde hij bij volle maan in een weerwolf en was hij lid van de roedel van de weerwolf Robbert. Hij was ook nog steeds magista en Rune's beste vriend. En dan was daar Runa ook nog. Hij had geen idee hoe de magistas zouden reageren, wanneer ze erachter kwamen dat hij de geest van zijn dode tweelingzusje in zijn hoofd had zitten en dat hij daar ook nog mee kon praten. Een kuchje van één van de waterspuwers deed hem opkijken. Hij was helemaal vergeten dat zij er nog waren. 'Kom jij praat waterspuwer?'

'Nogmaals, waarom zou die waterspuwer wel met mij willen praten en niet met jullie?'

'Jij magistas. Waterspuwer luister altijd magistas. Jij kent waterspuwers, jij vriend waterspuwers. Hij luister.'

Nu knikten ze heftig met hun hoofden. Ze waren er in ieder geval vast van overtuigd dat Rune hen kon helpen.

'Jij komen? Met herre? Als herre wakker? Wij wachten bij toren. Wij nu gaan.'

Ze sloegen hun rechtervuist weer in hun linkerhandpalm, brachten die naar waar hun hart zou hebben gezeten, als ze geen waterspuwer waren en draaiden zich tegelijkertijd om. Even later was Rune alleen in het kantoor. Vanavond had hij dus, samen met Mikky natuurlijk, een afspraak met een waterspuwer van Atlantis. Om precies te zijn van Zanddjini, het thuisland van de waterspuwers. Nadenkend liep hij terug naar zijn tafeltje in het eetlokaal. Voor hij kon gaan zitten meldde Runa zich.

-Dat is een vreemde situatie. Een waterspuwer van het oude land die plotseling hier opduikt? Dat kan geen toeval zijn.-

---

³ Anjana, spreek uit: Angaanaa

⁴ Tir na nÖg, spreek uit: Tier naa nokk

-Waarom niet? Het staat waterspuwers toch vrij om te gaan en komen, wanneer zij willen.-

-Rune, denk eens na. Waterspuwers verlaten zelden Atlantis en van de hele wereld, waaruit hij kan kiezen, komt hij uitgerekend hier terecht? Een klein onbeduidend dorpje waar, heel toevallig, de enige andere waterspuwer uit Atlantis woont. Dat kan geen toeval zijn. Die is hier met een bedoeling.-

-Daar heb je een punt. Ik denk dat je gelijk hebt. Misschien komen we daar vanavond achter. Ik was toch al aan het studeren op andere volkeren van Atlantis. Eens kijken wat er te vinden is over Zanddjini en waterspuwers. Het kan geen kwaad om een beetje voorkennis op te doen.-

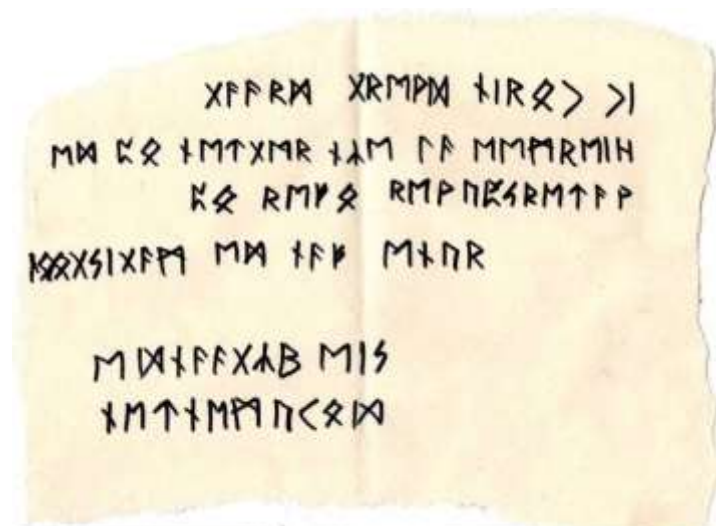
Runa bleef stil, een teken dat hij had leren kennen als instemming. Hij pakte Landen en volkeren van Atlantis en sloeg het open bij het hoofdstuk over Zanddjini.

‘Zanddjini was oorspronkelijk het land van de tovenaars en heksen. De tovenaars en heksen wilden de natuur bedwingen, maar de natuur liet zich niet bedwingen en vocht terug. De strijd verwoestte het land en alle strijdende tovenaars en heksen. Het land verwerd tot een woestijn, waar al het leven werd verwoest. De tovenaars en heksen vergden teveel van zichzelf. Ze trokken zoveel magie naar zich toe, in hun pogingen de natuur te bedwingen dat zij erdoor verzengd werden. Zij vervielen tot stof en werden zandgeesten. Alle magie die zij bezaten, werd opgezogen door het woetijnzand, totdat het verzadigd was van magie. Daardoor is het zand van Zanddjini uitstekend geschikt voor het bewaren en conserveren van magische voorwerpen. De magie van het voorwerp kan niet weglekken in het zand, want dat is al vol van magie. De overlevenden van de oorlog, voornamelijk kinderen en oude mensen, hebben daarna asiel gezocht in Foraoïse waar het boomvolk medelijden met ze had. Ze wonen in drie gebieden aan de rand van Foraoïse, te weten Morrigan, Emrys en Myrddin. Tezamen vormen zij de enclave Badcatha. Daar hebben de overlevenden en hun nakomelingen weer steden gebouwd en een bestaan gevonden.

Zanddjini is totaal onbewoonbaar, behalve voor de djinns en de waterspuwers. Over beide volken is heel weinig bekend aangezien geen magista, elf of ander ras Zanddjini kan betreden. Het magische zand voorkomt dat. We weten van het bestaan van twee steden, Argelton en Desserta. De enige rivier, de Argel, verzandt uiteindelijk in de Arenalwoestijn. Waarschijnlijk is Argelton de thuisstad van de waterspuwers en Desserta die van de djinns, maar zeker is dat niet. Niemand weet hoe de onderlinge verstandhouding is van de waterspuwers en de djinns, zelfs niet of er een verstandhouding of zelfs contact is tussen de beide volkeren.' Daar werd hij niet veel wijzer van. Twee steden, een halve rivier en een heleboel zand, dat was alles. Hij pakte Magische wezens en creatures. Misschien stond daar nog wat nuttigs in. 'Argelton, de oorspronkelijk stad van de tovenaars werd gekenmerkt door robuuste muren en torens, heel veel torens, want vrijwel elke tovenaars had zijn eigen toren om de sterren te observeren. Vele, zo niet alle torens waren versierd met waterspuwers. Gebeeldhouwde dierfiguren die met opengesperde bek aan het einde van een goot waren bevestigd en dienden om het regenwater af te voeren. Nadat Argelton werd verlaten, raakte de stad in verval. De stad werd langzaam maar zeker opgeslokt door het zand. De torens verzakten en verscheidene stortten in. De beeldhouwde dierfiguren raakte los van hun fundamenteën en vielen naar beneden in het, met magie verzadigde, zand. Op de een of andere manier hechtte de magie zich aan de dierfiguren met als gevolg dat deze tot leven kwamen. Dit is, zo wordt algemeen aangenomen, de oorsprong van de waterspuwers. Stenen beelden tot leven gewekt door magie. Tijdens de nacht zijn zij in hun element. Bij het ochtendgloren hernemen zij hun plaats op de torens en verstenen zij weer, om des avonds weer tot leven te komen. Zij gaan dan op jacht in de bossen van Foraoïse en laven zich in het water van de Ramajana. Hele groepen waterspuwers kan men daar des nachts aantreffen, terwijl zij zich in het water vermaken.'

Rune schoof het boek van zich af en dacht na. Daar kwam Mikky dus vandaan, van Zanddjini. Dat wist hij natuurlijk al, maar hij had er verder niet over nagedacht. Hij vroeg zich af hoe de kleine waterspuwer dan uiteindelijk bij hem was belandt. Hij wist dat Bili en Korin hem hadden gekocht als cadeau voor hem, om hem te bedanken voor zijn hulp bij hun trouwen of handvasten. Maar van wie hadden zij hem dan gekocht? Wacht eens. Hij had papieren van Mikky. Een eigendomsbewijs. Hij had daar verder nooit naar gekeken, omdat hij Mikky als een vriend beschouwde en niet als iets dat hij bezat. Waar waren die papieren? Hij stond op van zijn plaats en liep naar boven, naar zijn kamer. In een koffer onder zijn bed, zat alles dat hij had meegenomen uit Atlantis. Dat was niet zo heel veel. Het waren voornamelijk schoolboeken, maar onderin de koffer vond hij wat hij zocht. Een dikke envelop met opgevouwen papieren die hij tegelijk met Mikky van Korin had gekregen. Hij had er nooit ingekeken, maar nu verbrak hij het zegel, een stukje zegellak met de indruk van iets ronds, waarschijnlijk een eikeltje. Hij vouwde de stukken papier open en keek ze snel door. Een koopakte, een eigendomsbewijs, een gezondheidsverklaring en een schenkingsbewijs. De laatste was van Korin aan hem en geritst met runen, maar de andere stukken papier waren gewoon met Latijnse letters geschreven. Eén stuk was tussen Korin en een onbekende naam, Carolus Gemini. Gemini betekende tweelingen en dat was een sterrenbeeld, wist Rune. Dat betekende dat de verkoper geen magista was, maar een tovenaar. Een tovenaar die, volgens de gezondheidsverklaring, woonde in Morrigan, één van de drie enclaves van Badcatha. Morrigan lag aan de Ramajana, de rivier die de grens vormde tussen Foraoïse en Zanddjini. Van daar uit was het vast eenvoudig om contact te leggen met de waterspuwers van Argelton. Maar zouden waterspuwers hun eieren verkopen? Of was het ei geruild of misschien wel gestolen? En als het gestolen was, was Mikky dan wel van hem? Ondanks deze papieren?

Hij keek even naar Mikky die, in zijn poppenhuis, ineens gekruld lag te slapen. Natuurlijk was hij versteend, omdat hij sliep. Misschien, als de waterspuwer van het gemeentehuis met hem wilde praten, kon hij vragen naar de herkomst van Mikky. Als die waterspuwer echt van Zanddjini kwam, zoals de waterspuwers van de kerktoren dachten, dan moest hij toch meer weten over het verhandelen of misschien wel het stelen van de eieren van de waterspuwers. Hij keek op zijn horloge. Het duurde nog zeker twee uur voor Mikky zou ontwaken en van beneden kwamen de geuren van het avondeten. Tijd om te gaan eten. Hij vouwde de papieren zorgvuldig op en stopte ze in de envelop. Hij stond op het punt ze terug te stoppen in de koffer, maar bedacht zich. De papieren bewezen dat Mikky van hem was, maar zo voelde hij het zelf niet. Mikky was zijn vriend, geen bezit. Als Mikky niet van hem was, dan was hij van zichzelf. Dat betekende dat de papieren van zijn eigendom niet van hem waren, maar van Mikky zelf. Hij knielde voor het poppenhuis waar Mikky versteend lag te slapen. Er waren vier kamers in het huis. In één sliep Mikky met zijn teddybeer. In een andere stonden de stapelbekers die Mikky gebruikte om water te spuwen, zijn grootste plezier. In de derde lag Mikky's reisbuidel, maar de vierde kamer was leeg. Daarin legde Rune de envelop met papieren in. Het gaf hem een goed gevoel. Nu was Mikky echt zijn vriend en geen eigendom.

KOOPAKTE

VERKOPER Carolus Gemini

KOPER: Kavin Dwerg

VERKLAREN HET VOLGENDE: VERKOPER VERKOOPT AAN DE KOPER EEN WATERSPUWER VAN HET GESLACHT

- MANNELIJK
- VROUWELIJK
- NIET VAN TOEPASSING

VOOR DE PRIJS VAN: 50 *Mu*

GEBOREN/UITGEKOMEN OP: dag 20 van de wolfsmaan

DE VERKOPER GARANDEERT DE GOEDE GEZONDHEID VAN DE WATERSPUWER OP HET MOMENT VAN OVERDRAGEN AAN DE KOPER MIDDELS EEN DOOR EEN MEDICA AFGEGEVEN GEZONDHEIDSVERKLARING. (ZIE BIJLAGE A)

DE VERKOPER VERKLAART HIERBIJ DAT OP HET MOMENT VAN OVERDRACHT VAN DE WATERSPUWER AAN DE KOPER GEEN ERNSTIGE AFWIJKINGEN BEKEND ZIJN, DIE DE WATERSPUWER ONGESCHIKT MAAKT ALS GEZEL.

DE KOPER BEVESTIGD ZICH ERVAN TE HEBBEN OVERTUIGD DAT BIJ BOVENGENOEMDE WATERSPUWER GEEN OPENLIJKE GEBREKEN AANWEZIG ZIJN BIJ HET MOMENT VAN OVERDRACHT.

MET HET IN BEZIT NEMEN VAN DE WATERSPUWER DOOR KOPER VERVALT HIERMEE DE OPDRACHT VAN DE KOPER AAN DE VERKOPER.

KOPER HEEFT DE KOOPSON VAN 50 *Mu* AAN VERKOPER VOLDAAN.

DE VERKOPER HEEFT DE WATERSPUWER AAN KOPER OVERGEDRAGEN OP ONDERGENOEMDE DATUM

ALDUS IN TWEEVOLD OPGEMAAKT OP dag 20 van de Ostaramaan TE: Sudri

HANDTEKENING KOPER:

Kavin Dwerg

HANDTEKENING VERKOPER

EIGENDOMSVERKLARING

ONDERGETEKENDEN:

Karin Dwerg

VERDER TE NOEMEN: 'KOPER',

EN

Carolus Gemini

VERDER TE NOEMEN: 'VERKOPER',

IN AANMERKING NEMENDE DAT:

- KOPER DE GEHELE KOOPPRIJS VAN WEZEN OF CREATUUR AAN VERKOPER VOLDOET VOORDAT DE FYSIEKE AFLEVERING VAN HET WEZEN OF CREATUUR PLAATSVINDT;
- VERKOPER HET BETREFFENDE WEZEN OF CREATUUR BIJ OPDRACHTVERLENING IN SOMMIGE GEVALLEN REEDS IN ZIJN BEZIT HEEFT EN IN ANDERE GEVALLEN NOG DIENT TE VERKRIJGEN;
- VERKOPER MIDDELS DEZE VERKLARING STEEDS BIJ VOORBAAT HET BEZIT/EIGENDOM VAN HET WEZEN OF CREATUUR WENST OVER TE DRAGEN AAN KOPER

VERKLAREN HET VOLGENDE TE ZIJN OVEREENGEKOMEN:

1. VERKOPER DRAAGT MIDDELS DEZE VERKLARING STEEDS AAN KOPER HET BEZIT/EIGENDOM VAN DE IN DE OPDRACHTBEVESTIGING OMSCHREVEN WEZENS OF CREATUREN OVER ZODRA DEZE:

- IN ZIJN MACHT ZIJN EN
- DE BETALING VAN DE KOOPPRIJS VAN DE ZAKEN DOOR HEM IS ONTVANGEN

2. VERKOPER ZAL STEEDS VANAF HET MOMENT DAT AAN DE VOORWAARDEN IS VOLDAAN,

HOUDER WORDEN VAN HET IN DE OPDRACHTBEVESTIGINGEN OMSCHREVEN WEZEN OF CREATUUR.

KOPER ZAL VANAF DAT MOMENT STEEDS BEZITTER/EIGENAAR WORDEN.

3. VERKOPER ZAL HET WEZEN OF CREATUUR TOT HET MOMENT VAN DE FYSIEKE AFLEVERING AAN KOPER GOED VERZORGEN EN ER OVER WAKEN ALS ZIJNDE HET IN ZIJN BEZIT/EIGENDOM.

4. VERKOPER MAG AAN NIEMAND ENIG RECHT OP HET WEZEN OF CREATUUR VERLEENEN EN HET WEZEN OF CREATUUR NIET AAN DERDEN TER BESCHIKKING STELLEN.

5. VERKOPER DIENT EEN KOPIE VAN EEN OPDRACHTBEVESTIGING TEZAMEN MET DEZE VERKLARING TE BEWAREN TOT HET MOMENT DAT DE FYSIEKE AFLEVERING VAN HET IN DIE OPDRACHTBEVESTIGING OMSCHREVEN WEZEN OF CREATUUR AAN KOPER HEEFT PLAATSGEVONDEN.

ALDUS OVEREENGEKOMEN IN TWEEVOLD OP dag 15 van de wolfsmaan TE Sudri

HANDTEKENING VERKOPER

HANDTEKENING KOPER

Karin Dwerg

DOCUMENT GEZONDHEIDSVERKLARING TEN BEHOEVE VAN EIGENDOM EN/OF VERKOOP VAN ALLE WEZENS OF CREATUREN DIE DE FUNCTIE VAN GEZEL KUNNEN VERVULLEN

FORMULIER KLINISCH ONDERZOEK INZAKE ZIEKTEN EN AFWIJKINGEN

MEDICA: NAAM <i>Cedric Taxus</i> VERBLIJFPLAATS <i>Tyrea</i>	EIGENAAR/VERKOPER: NAAM <i>Carolus Gemini</i> VERBLIJFPLAATS <i>Morrigan</i>
--	--

ONDERGETEKENDEN, HOUDER EN DE PRAKTISEEREND MEDICA VAN HET WEZEN OF CREATUUR MET ONDERGENOEMD NUMMER, VERKLAREN DAT OP:

DATUM: **13 DAG VAN DE WOLFSMAAN**

DOOR DE MEDICA EEN ALGEMEEN KLINISCH ONDERZOEK IS UITGEVOERD VAN:

WEZEN OF CREATUUR	VOLLEDIG IDENTIFICATIENUMMER (ALS BEDOELD IN ARTIKEL 8, VIERDELID, VAN DE REGELING IDENTIFICATIE EN REGISTRATIE VAN WEZENS EN CREATUREN)
HOBGOBLIN	
PIXIE	
WATERSPUWER	
ANDERS NM	
<i>Betreft een origineel waterspuwerci uit te komen binnen een week na de onderzoeksdatum</i>	<i>IWN-198530</i>

DIE DE HOUDER VAN DE WEZENS OF CREATUREN, NAAR ZIJN VERKLARING WIL AANBIEDEN VOOR EIGEN GEBRUIK OF VERKOOP.

BIJ DE INSPECTIE ZIJN:

- I. OP HET MOMENT VAN HET ALGEMEEN ONDERZOEK BIJ DE OP HET FORMULIER AANGEGEVEN WEZENS OF CREATUREN GEEN KLINISCHE VERSCHIJNSELEN VASTGESTELD DIE KUNNEN WIJZEN OP DE AANWEZIGHEID VAN EEN BESMETTELIJKE ZIEKTE OF ANDERE AFWIJKINGEN.
- II. NAAR DE VERKLARING VAN DE HOUDER BIJ OVERIGE WEZENS OF CREATUREN UIT DE KOPPEL OF GROEP GEEN VERSCHIJNSELEN VASTGESTELD DIE KUNNEN WIJZEN OP AANGIFTEPLICHTIGE ZIEKTEN OF ANDERE AFWIJKINGEN.
- III. DERHALVE VERKLAART DE BEHANDELEND MEDICA HET WEZEN OF CREATUUR MET NUMMER *IWN_198530* VOOR GEZOND EN GESCHIKT VOOR BEZIT OF VERKOOP.

NAAM EN HANDTEKENING MEDICA

NAAM EN HANDTEKENING HOUDER/EIGENAAR

In het eetlokaal zag hij dat er een nieuwe gast was bijgekomen. Een trol. De andere gasten hadden zich zover mogelijk van hem terug getrokken. De trol had iets treurigs over hem. Garuda en Taruda waren aan het ruziemaken over wie hem moest bedienen. Zo te zien, wilden ze dat geen van beiden. De trol maakte aanstalten om op te staan. Het leek erop dat hij het wachten beu was en weg ging. Rune greep snel een menukaart en stapte naar voren. De trol liet zich weer terug in de stoel zakken, die vervaarlijk kraakte. De trol pakte de menukaart niet aan. Hij keek er alleen maar naar, terwijl Rune hem vasthield. Even later schudde hij zijn hoofd. Er zat niets van zijn gading bij. Vragend keek hij naar Rune. 'Kiezels? Klei?'

Rune wilde al nee schudden, maar bedacht zich toen. Hij knikte en liep snel naar de keuken.

'Kiprich, er zit een trol in het eetlokaal. Hebben we daar iets voor? Hij vraagt om kiezels of klei.'

Kiprich ogen vlogen zoekend door de keuken. Hij haalde zijn schouders op.

'Ik heb geen kiezels of klei. Ik kan een paar borden breken, maar iets anders heb ik niet.' Rune dacht snel na.

'Breek jij die borden maar. In het steegje ligt grind. Dat pak ik wel. Misschien is hij daarmee tevreden.'

Even later kwam hij terug met een schaal vol grind. Hij had ook nog een paar bakstenen gevonden. Het wassen van het grind en het stukslaan van de borden en de bakstenen, was zo gebeurd. Met drie schalen balancerend in zijn handen, stapte Rune het eetlokaal weer binnen. De trol keek verheugd naar de inhoud van de schalen. Voorzichtig proefde hij van de scherven van de porseleinen borden. Hij smakte met zijn lippen, wat klonk alsof iemand twee stenen tegen elkaar aan sloeg. Even later zat hij luidruchtig te eten. Het leek alsof er een betonmolen aan het draaien was. Rune ging tegenover hem zitten en wachtte geduldig tot hij uitgegeten was. Af en toe werden er wat geïrriteerde blikken op de trol geworpen, maar die zag ze niet of hij koos ervoor om ze te negeren. Eindelijk leunde de trol verzadigd achterover. De stoel

kraakte weer hachelijk. Als er meer van dergelijke klanten kwamen, moesten ze de stoelen verstevigen. De trol keek Rune aan.

‘Ik ben Keister, Keister van Irem. En jij?
Zijn stem had iets weg van de stem van een waterspuwer, maar zwaarder.

‘Ik ben Rune, Rune Pax. Heeft het eten gesmaakt?’

‘Ja, erg lekker, goed gebakken klei, lekker schoon grind. Meestal is grind slecht gewassen. Hier is het goed. Wat was dat witte?’

‘Scherven van porselein.’

‘Erg lekker. Jij bent aardig. Waarom?’

‘Waarom niet? Jij bent toch ook aardig.’

‘Maar iedereen is bang van mij!’

‘Ik niet. Dit is het eetlokaal Vredeling. Hier is elke Atlantiër welkom, zolang hij of zij zich maar netjes gedraagt.’

‘Dit is een goed lokaal voor eten. Ook voor drinken?’

‘Wat wil je drinken? We hebben bronwater of zeewater. We hebben...’

‘Zeewater? Jij hebt zeewater?’

‘Wacht maar even. Taruda, een vaas met zeewater graag.’

De vaas die Taruda neerzette zat boordevol zeewater, maar het ging met grote slokken naar binnen. Rune keek met grote ogen toe. De vaas was zo leeg en de trol keek Rune gelukkig aan. Dit was het juiste moment.

‘Keister, mag ik je wat vragen. Ik doe een opstel voor school over het instrumentalis. Kan jij mij wat meer vertellen over het kristal van Irem?’

‘Het zwarte kristal. Het hart van een trol. Het is nu het hart van de grote rots. Jullie zeggen... koning.’

‘Bedoel je dat het kristal IN de koning zit? Dat het letterlijk zijn hart is?’

‘Ja, het is het hart van de grote rots.’

‘Maar,... hoe komt het daar dan uit?’

‘Door druk. De grote rots duwt en perst en drukt en hart wordt kristal.’

Rune wist dat diamant onder hoge druk ontstond. Het kristal werd blijkbaar ook op die manier gevormd. Een soortgelijke manier, want bij het ontstaan van diamant werkten druk en temperatuur samen en het hele proces duurde biljoenen jaren.

‘En de grote rots dan? Als zijn hart kristal is geworden, dan leeft hij toch niet meer?’

‘Dan is hij zand geworden. De druk verpulverd de grote rots. Grote eer, grote deugd. Dan kan hij naar Zanddjini, naar het magische zandland. Misschien ik ooit ook daar rusten.’

Hij slaakte een verlangende zucht. Het leek Rune geen aantrekkelijk lot, maar hij was dan ook geen trol. Voorlopig wist hij genoeg. Volgens hem was het zo goed als onmogelijk om het zwarte kristal van Irem te stelen. Zelfs een vampier zou dat niet lukken. Hij stond op.

‘Dank je wel, Keister. Je hebt mij goed geholpen.’

‘Hoeveel betalen voor geweldige maaltijd.’

‘Deze maaltijd is van het huis. Omdat je mij hebt geholpen.’

‘Dat is goed. Ik zal zeggen. Hier is goed eten en drinken. Ik zal zeggen aan alle trollen.’

Rune knikte hem nog even toe, voor hij naar de keuken ging.

‘Kiprich, het lijkt erop of we er een nieuwe doelgroep bij hebben. Vraag aan mijn oom of hij bij de bouwmarkt wat verschillende zakken kiezels en grind kan halen en we moeten bij de kringloop extra serviesgoed halen. Een kleine investering die geld kan opleveren.’

Kiprich keek even bedenkelijk, maar knikte toen.

‘Het is weer eens wat anders. Eten klaarmaken voor een trol. Ik zal eens nadenken over...euh recepten.’

‘Rune keek op zijn mobieltje. ‘Ik moet gaan. Ik heb nog een afspraak. Tot straks.’

Even later stapte Rune de deur van het eetlokaal uit. Nu wist hij waar het kristal van de trollen was verborgen. Zijn grootvader kon hem vast wel vertellen waar het kristal van Tyritrea werd bewaard en Bili en Korin wisten vast wel iets over het kristal van de dwergen. Dat schoot al aardig op. Met Micky in zijn reisbuidel liep hij de straat uit. Hij had Micky

uitgelegd wat ze gingen doen. Die was er niet gerust op. Na zijn korte ontvoering door de waterspuwers van de school voor magie was hij, nog altijd, een beetje huiverig om andere waterspuwers te ontmoeten. De kleine gezelschap vond het daarom veiliger om in de reisbuidel te blijven en Rune niet vliegend te vergezellen. Rune vond het best. Na het inzien van de papieren en de informatie in zijn schoolboeken was hijzelf ook een beetje beducht voor de reactie van de waterspuwer op het gemeentehuis. Misschien was die wel hier om Mikky terug te halen naar Zanddjini. Het was misschien wel goed dat Mikky zich niet direct liet zien. Op het dorpsplein was het rustig. De meeste mensen waren thuis en keken televisie. Uit de vijver, op het plein voor het gemeentehuis, dook een doorzichtige figuur op. Akmiet. De brugtrol bracht natuurlijk een bezoek aan Anthea de nyade. De vriendschap tussen beide waterwezens begon serieus te worden. Rune grinnikte zachtjes. Hij was daar indirect de aanstichter van. Anthea wilde niets van Akmiet weten tot Rune hem een paar guppy's cadeau had gedaan. Die zwommen nu vrolijk in het waterlichaam van Akmiet rond. Vanaf dat moment was Anthea als een blad aan een boom omgeslagen. Nu vond ze Akmiet ineens wel interessant. Blijkbaar was het bezit van een paar guppy's een soort statussymbool in de wereld van waterwezens. Des te beter voor Akmiet, die nu in Rune's richting keek en zwaaide. Rune zwaaide terug, maar liep snel door. Hij had geen tijd voor een praatje met Akmiet, want hij zag dat één van de waterspuwers van de toren al op hem stond te wachten. Hij wist niet of dit dezelfde waterspuwer was die hij vanmiddag had gesproken. De vier waterspuwers van de toren leken zo veel op elkaar dat hij ze niet uit elkaar kon houden. Mikky leek daar echter geen moeite mee te hebben en daarom opende Rune de buidel.

‘Mikky, kijk eens voorzichtig over de rand. Welke waterspuwer is dit?’

Mikky gluurde even snel over de rand en dook daarna weer naar binnen.

‘Dat Greco en Dania vliegt.’

Rune keek omhoog en inderdaad. Een tweede waterspuwer vloog halverwege de toren, op weg naar beneden. Deze waterspuwer bewoog een klein beetje sierlijker dan de andere drie. Mikky had gezegd dat deze waterspuwer vrouwelijk was. Dan was het dus een waterspuwster. Wat uiterlijk betreft, zag Rune geen enkel verschil maar zijn, nee haar bewegingen leken wat minder lomp dan die van de andere waterspuwers. Rune liep snel naar Greco en bereikte die tegelijk met de landing van Dania. Hij groette beide beleefd. Dania keek hem onderzoekend aan.

‘Waar kleine herre? Hij niet mee?’

‘Mikky zit in zijn buidel. Hij wil eerst weten waarom de waterspuwer hier is, voor hij zich laat zien. Hij is al een keer eerder vast gehouden door waterspuwers. Die vonden dat hij niet met mij bevriend mocht zijn. Daarom zijn we een beetje voorzichtig.’

De beide waterspuwers keken elkaar even aan en knikten.

‘Niet bang zijn. Hij niets doen herre. Wij helpen herre. Wij altijd helpen herre.’

Mikky stak zijn kopje boven de rand van de buidel uit en grijnsde vriendelijk. Hij trok zich op aan Rune’s shirt en klom op diens schouder. Daar bleef hij, nu vol vertrouwen, zitten. Rune keek omhoog naar het dak van het gemeentehuis.

‘Waar zit hij? En hoe kom ik daar, als hij niet naar beneden wil komen?’

‘Hij niet beweeg. Wij jou breng.’

‘Brenge? Hoe willen jullie mij br....’

Rune kon zijn vraag niet afmaken. Hij werd plotseling van achter onder zijn armen genomen en gelijktijdig de lucht in getrokken. Hij hield van schrik zijn adem in. Boven zich hoorde hij het geluid van flapperende vleugels. Hij spartelde zwakjes met zijn benen, terwijl hij Greco en Dania snel kleiner zag worden. Mikky begon te juichen.

‘Rune vlieg. Haroe, Rune vlieg. Mikky ook vlieg.’

Mikky zette zich af en vloog om hem heen. Voor zijn neus zag Rune de stenen van de toren voorbij flitsen. In een mum van tijd waren ze bij de trans van de toren waar Rune voorzichtig

werd neergezet. Nu zag hij dat de twee andere waterspuwers van de toren hem naar boven hadden gedragen. Met de schrik in zijn benen liet hij zich met een plof op de grond zakken. Hij was blij met de stenen balustrade die rondom de trans liep. De vier waterspuwers en Mikky landen op de leuning van de balustrade en keken hem een beetje verbaasd aan.

‘Volgende keer moeten jullie even waarschuwen voor we gaan vliegen.’ Bracht Rune moeizaam uit.

Alle vier knikten ze een beetje verlegen. Rune stond nog een beetje wankel op en richtte zijn blik op het dak van het gemeentehuis naast de kerk.

‘Waar zit de waterspuwer?’

Eén van de waterspuwers, volgens Rune Greco, wees naar de achterkant, waar over de hele lengte van het dak een dakkapel liep.

‘Daar, helemaal op eind. Daar hij zit. Jij wil heen?’

‘Als ik met hem wil praten, zal ik wel moeten. Jullie zeggen zelf dat hij niet beweegt dus zal hij niet naar mij toe komen. Ho, ho rustig. Ik zeg wel wanneer ik er klaar voor ben.’

Rune had beide armen afwerend omhoog gestoken, aangezien twee van de vier waterspuwers al naar hem reikten voor hij uitgesproken was. Hij vroeg zich af of er geen geriefelijker manier van vliegen was. Hij wees naar één van de twee waterspuwers.

‘Als jij nu eens hier naast mij komt staan en dan jij aan de andere kant. Zoja, dan leg ik mijn armen om jullie schouders heen en jullie leggen ieder een arm om mijn middel. Kunnen jullie zo opstijgen en vliegen?’

De beide waterspuwers hadden gedaan wat Rune zei en nu sprongen ze gelijktijdig in de lucht en vlogen omhoog, waarbij ze Rune met zich meenamen. Rune hapte even verschrikt naar adem, maar binnen een paar tellen voelde hij weer vaste grond onder zijn voeten en stond hij op de dakkapel. Hij wankelde even, terwijl hij zijn evenwicht zocht. De twee waterspuwers ondersteunden hem gelukkig nog aan beide kanten. Achter zich hoorde hij hoe de andere twee waterspuwers landden en hij zocht de lucht af naar Mikky die

wat langzamer dan de volgroeide waterspuwers was. Plotseling voelde hij het gewicht van Mikky op zijn schouders. De kleine waterspuwer had hem van achter genaderd en maakte het zich gemakkelijk op Rune's schouder. Rune keek om zich heen, maar zag nergens de waterspuwer uit Atlantis. Hij keek vragend naar de dichtstbijzijnde waterspuwer. Die wees naar het andere einde van de dakkapel.

‘Hij daar. Kijk, op eind.’

Bijna op het einde van de dakkapel, net niet zichtbaar vanaf de grond, zag Rune een vormloze klomp zitten. Hij was verrast over de grootte van de klomp. Die was net zo groot als hijzelf, maar hij wist dat de waterspuwer zat. Als hij zou opstaan, zou hij boven Rune uittorenen. Hij zou zelfs boven Rune's vader uitkomen. Geen van de waterspuwers die hij kende, was zo groot. Langzaam liep hij in de richting van de waterspuwer. Hoe dichterbij hij kwam, hoe meer de klomp vorm kreeg. De waterspuwer maakte geen enkele beweging. Zelfs zijn ogen bewogen niet. Hij zat zoals een hond zou zitten, als een hond vleugels zou hebben. Om zijn hals zat een dikke ijzeren band, met daaraan een zware schakelketting. De ketting lag met een zwaar slot rondom de schoorsteen van het gemeentehuis, waardoor de waterspuwer maar een paar stappen naar links en rechts kon doen, als hij zou willen bewegen. Rune wist niet goed wat hij nu moest doen. De andere waterspuwers stonden een paar meter verderop toe te kijken. Mikky was nergens te bekennen. Die had zich verstopt zonder dat Rune het gemerkt had. Na enige aarzeling ging Rune voor de waterspuwer zitten. Hoe sprak je een waterspuwer eigenlijk aan? En dan in het bijzonder een waterspuwer die helemaal niet wilde bewegen, laat staan praten.

Tot zijn stomme verbazing tilde de waterspuwer langzaam zijn hoofd op en keek hem aan. Zijn kop had wel iets weg van een bulldog, maar er was iets vreemds aan. In eerste instantie dacht hij dat het aan de ogen lag. Mikky had grijze ogen die bijna niet te onderscheiden waren van zijn huid. Maar Mikky's ogen hadden een sparkel, een twinkelen. Hij wist niet precies

hoe hij het moest noemen, maar Mikky's ogen waren vol leven en dat waren deze ogen niet. Ze waren dof, alsof er een sluier overheen lag, maar dat was niet het enige. Rune's adem stakte even, toen hij beseftte dat de waterspuwer geen mond had. Een snuit ja, maar onder de neus, waar je normaal de mond zou verwachten, ging de huid glad omlaag naar de kin. En dat verklaarde gelijk wat Rune nog meer dwarszat. De waterspuwer mocht dan wel groot zijn, maar hij was ook mager, erg mager. Hij had een ingevallen borst en magere armen en benen. Zelfs zijn vleugels waren....niet mager maar..... verschrompeld. Dat was het juiste woord. Het was dus niet zo dat de waterspuwer niet wilde praten. Hij kon niet praten. Hij kon ook niet eten of drinken, bedacht hij ineens. Hoe bleef hij in leven? Hij keek nog eens goed naar de plek waar de mond had moeten zitten. Het leek wel of er iets overheen lag. Er was een kleine verdikking zichtbaar en toen Rune zijn gezicht nog wat dichterbij bracht, zag hij dat het een plak was die als een stuk klei de hele mond bedekte. De randen waren gladgestreken en versmolten met de rest van de snuit, maar als je goed keek zag je waar de plak eindigde en de huid begon. Een hele dunne lijn, die bijna niet opviel. De waterspuwer bracht heel langzaam één arm omhoog en strekte deze uit naar Rune. Op dat moment sprong Mikky plotseling tussen Rune en de waterspuwer. Rune week snel wat achteruit. Mikky maakte zich zo groot mogelijk en siste dreigend. De waterspuwer trok snel zijn klauw terug en boog zijn hoofd weer. Mikky liet zijn dreigende houding los en wees van Rune naar hemzelf. Met een zo zwaar mogelijke stem zei hij: 'Rune is mijn.'

Rune keek verbaasd toe, maar toen begon het hem te dagen. Mikky was jaloers.

De waterspuwer hield zijn hoofd nog steeds gebogen, maar hief weer langzaam zijn klauw op en strekte deze nu naar Mikky uit. Mikky siste weer waarschuwend, maar bewoog verder niet. Op twintig centimeter afstand van Mikky hield de waterspuwer stil. Rune hield zijn adem in en wachtte op de reactie van Mikky. Die stak nu op zijn beurt zijn handje uit

naar de klauw van de waterspuwer, tot ze elkaar bijna raakten. Even bleven ze zo onbeweeglijk zitten tot de waterspuwer snel het laatste stukje overbrugde en het handje van Mikky met zijn grote klauw vastpakte. Mikky probeerde zijn handje nog terug te trekken, maar dat ging niet. De greep van de volwassen waterspuwer was te vast. Rune hoorde een zacht geritsel en tot zijn stomme verbazing zag hij hoe het handje van Mikky versmolt met de klauw van de waterspuwer tot een compacte massa. Hij greep Mikky vast om hem weg te trekken, maar Mikky schudde zijn kopje. Rune voelde tegelijkertijd hoe iemand zijn schouder vast greep. Eén van de waterspuwers van de toren stond achter hem.

‘Niet los. Dit goed. Hij praat Mikky. Laat.’

‘Maar hij zit vast. Hoe komt hij weer los?’

‘Als klaar, hij weer los. Vertrouw.’

Rune keek naar Mikky die in vol vertrouwen opkeek naar de grote waterspuwer. Mikky had er blijkbaar geen problemen mee en dat stelde hem een beetje gerust. Gespannen keek hij toe. Er was iets gaande tussen de grote en de kleine waterspuwer, maar hij wist niet precies wat. Mikky knikte een paar keer met een nadenkende uitdrukking op zijn snuitje. Op de één of andere manier werd er een gesprek gevoerd. Hoe begreep Rune niet, maar de andere waterspuwers blijkbaar wel, dus hield hij zich stil en wachtte gelaten. Na enige tijd hoorde hij weer dat zachte geritsel en tot zijn stomme verbazing veranderde de ronde massa aan het uiteinde van de arm van de waterspuwer weer in een klauw waar Mikky's handje in lag. Mikky trok langzaam zijn handje terug en bleef even zo zitten.

Hij keek even om naar Rune met een geruststellende grijns waarna hij bij de waterspuwer op schoot klom. Voorzichtig strekte hij zijn armpje en raakte het gezicht van de waterspuwer aan. Zachtjes gleed hij met zijn handje over de plek waar de mond gezeten had. De grote waterspuwer bleef doodstil zitten. Mikky keek naar Rune.

‘Hij Ai. Hij vriend. Rune ook Ai vriend?’

‘Wil je dat ik hem aai? Vind hij dat goed?’

‘Nee, niet aai. Hij naam Ai. Ai is vriend. Ai ook vriend Rune?’

‘Je bedoelt dat hij Ai heet? Dat is zijn naam?’

Mikky knikte.

‘Hoe weet je dat? Hij kan niet praten.’

‘Hij praat. Hij praat geen woorden. Hij praat....denken.’

‘Denken? Hij, nee, jij kan gedachten lezen?’

Mikky rimpelde zijn voorhoofd en dacht na.

‘Neeee, hij stuurt en ik zie als...als....in doos.’

Rune keek hem niet begrijpend aan.

‘Als doos? Hoe bedoel je?’

‘Als in doos. Jij weet. Wij kijken doos. Klein mens, klein dier.

Zij bewegen. Wij zien en horen.’

Nu snapte Rune waar Mikky het over had.

‘De televisie. Je ziet het alsof je televisie kijkt. Wat heeft hij je laten zien?’

Mikky zocht naar de woorden om te vertellen wat hij had gezien. Als een waterval begon hij te praten.

‘Hij naam Ai. Waker, stad, toren, zand, veel zand, veel toren, waakt, kristal weg, waterspuwers veel, boos, veel boos, straf, ketting, mond, weg, zoeken,...’

‘Ho ho ho, ik begrijp er niets van. Wat bedoel je allemaal?’

Mikky keek hem beteuterd aan.

‘Mikky vertel Rune. Mikky ziet. Mikky vertel. Wat niet begrijp?’

‘Ja maatje, maar het zijn allemaal losse woorden. Ik kan er geen touw aan vastknopen.’

‘Niet touw, ketting. Kijk, om nek Ai.’

‘Dat zie ik, maar dat bedoel ik niet. Begin eens overnieuw.’

‘Hij Ai. Ai naam. Toren, stad, zand.’

Rune schudde zijn hoofd. Mikky bedoelde het goed, maar hij kende simpelweg nog niet genoeg woorden om te beschrijven wat hij gezien had. Wacht eens. Als waterspuwers zonder woorden gedachten konden overbrengen, kon Ai het hem dan ook laten zien? Hij keek naar Mikky die hem teleurgesteld aankeek.

‘Mikky, kan Ai het mij ook laten zien? Dat is een stuk makkelijker dan dat jij het mij verteld.’

Mikky veerde gealarmeerd overeind.

‘Nee, Ai niet aanraken Rune. Rune is mijn.’

‘Rustig maar. Natuurlijk ben ik jouw vriend, net zoals jij mijn vriend bent. Daar verandert niets aan. Ik kan ook de vriend van Ai zijn en tegelijk jouw vriend zijn.’

‘Nee, Mikky en Rune zijn vriend. Niet Ai.’

Rune keek hem niet begrijpend aan. Het was niets voor Mikky om zo jaloers te zijn, dat hij niet eens wilde dat Rune Ai aanraakte. Hij had geen moeite met Zach of Fijonna en ook niet met de andere waterspuwers die Rune ontmoet had. Nu hij erover nadacht had geen van de waterspuwers van Atlantis hem ooit aangeraakt. De waterspuwers van de school niet en ook de waterspuwers van het huis Beukenhorst niet. Maar Mikky had geen problemen met de kennismaking van die waterspuwers met Rune. De waterspuwers hier hadden hem meerdere malen aangeraakt en daar had Mikky ook geen problemen mee. Wat was er nu anders? Eén van de waterspuwers van de toren stapte naar voren. Paulo of Greco, Rune wist het niet zeker.

‘Kleine herre gelijk. Jij niet aanraken Ai. Niet goed. Dan jij van Ai. Jij nu van Mikky. Daarna niet meer van Mikky. Dan jij van Ai.’

‘Hoe bedoel je dat? Ik ben Mikky’s vriend. Daar kan Ai niets aan veranderen hoor.’

‘Wel, waterspuwers maakt band met magista door aanraken. Zoals Mikky met Rune. Andere waterspuwer raakt magista, verbreekt oude band, maakt nieuwe band. Dat niet goed voor magista. Doet pijn, hier en hier. Heel veel pijn. Dan magista stuk. Heel veel, heel lang.’

Terwijl hij sprak, raakte hij zijn hoofd en de plaats van zijn hart aan, als een waterspuwer een hart gehad zou hebben. Rune begreep het niet helemaal. Hij wist dat hij een band met Mikky had, maar dat hield blijkbaar veel meer in dan hij had gedacht. Wacht eens, hoe zat dat dan met de aanrakingen van net? Greco of één van de andere waterspuwers had hem net nog bij de schouder gepakt. Beschuldigend keek Rune naar de waterspuwer.

‘En jullie dan? Jullie hebben mij ook aangeraakt. Net nog en eerder toen jullie mij naar de torentrens vlogen?’

‘Wij maken geen band. Alleen waterspuwer van oude land kan band maken. Herre en Ai zijn van oude land. Mikky maakt eerst band. Daarom Rune van Mikky. Ai mag niet band breken en nieuw band maken.’

Nu begreep Rune het, maar dat loste het probleem niet op tenzij....

‘Mikky, kan jij mij laten zien wat Ai jou heeft laten zien?’

‘Weet niet. Mikky nog klein. Nooit gedaan.’

‘Zullen we het proberen? Het geeft niet als het niet lukt, maar dan hebben we het in ieder geval geprobeerd.’

Vanuit zijn ooghoek zag hij dat Ai knikte. Blijkbaar vond hij het een goed idee. Mikky knikte ook.

‘Dat goed. Mikky probeer. Mikky probeer nu?’

‘Nu is goed. Zeg maar wat ik moet doen.’

‘Jij niets doen. Mikky doet. Alleen hand vast.’

Rune stak zijn hand die Mikky vastgreep. Even was hij bang dat zijn hand ook verzwolgen zou worden, maar of Mikky had daar de kunde niet voor of dat werkte alleen zo bij waterspuwers onderling en misschien was het helemaal niet nodig, als je een band had zoals hij met Mikky. Hij schudde zijn hoofd, sloot zijn ogen en concentreerde zich op de kleine waterspuwer. Bijna onmiddellijk kwamen er beelden in zijn hoofd op. Vreemde kleuren wervelden om elkaar heen. Als zand dat door de wind omhoog werd gestuwd, kleine wervelwindjes van verschillende kleuren. Het deed Rune ergens aan denken. Opeens wist hij het. Die kleuren. Hij had een doosje met een vreemde kleur zand. Zand uit Zanddjini, verzadigd met magie. Dit beeld moest haast wel van Zanddjini zijn. Het beeld werd vervangen door een andere beeld. Nu van een stad. Een stad met heel veel torens. Het deed Rune denken aan een middeleeuwse stad. Rune wist van twee steden in Zanddjini. Desserta en Argelton. Dit moest Argelton zijn, de stad van de waterspuwers. Hij zag de maan. Het was dus nacht. Er vlogen figuren boven de stad en rondom de torens. Waterspuwers. Het beeld veranderde weer. Dit keer

zag hij een plein, met in het midden een verdroogde fontein. Op de rand zat een eenzame waterspuwer voor een klein pilaartje. Ai, dat moest Ai zijn. Op het pilaartje glinsterde een zandkleurig kristal. Rune herinnerde zich de afbeelding in het boek over Zanddjini dat hij had ingezien in de winkel van Fijonna's ouders. Een omgekeerd zandtaartje van zes bij vier centimeter. Het stond met de punt in een bergje groen zand zodat het niet kon omvallen. Het beeld werd langzaam lichter. De zon kwam op. De waterspuwers die nog rondvlogen zetten zich één voor één op de torens en versteenden. Alleen de eenzame waterspuwer op de rand van het fontein bleef waakzaam in de rondte kijken. Het beeld veranderde nogmaals. Het was weer nacht. Het plein stond nu vol met waterspuwers. Het pilaartje was leeg. De bewaker van het kristal, Ai, lag op zijn buik op de grond. Een verweerde, gebarsten waterspuwer stond hoog opgericht voor hem en leek een toespraak te houden. Zijn naam sprong in Rune's gedachten. Al. Gelijktijdig wist hij ook dat dit de oudste en belangrijkste waterspuwer van de stad, nee van heel Zanddjini was. Ai ging op zijn knieën zitten met zijn hoofd gebogen naar de grond. Een andere waterspuwer kwam dichterbij. De oude waterspuwer, Al, wees naar het lege hoopje zand op het pilaartje. Voorzichtig schraapte de waterspuwer het zand van het pilaartje af in zijn hand. Hij spuugde een straaltje water bij het zand en roerde het doorheen. Met zijn andere hand dwong hij Ai om omhoog te kijken. Met een snelle beweging sloeg hij de hand met het natte zand over de mond van Ai. Nadat hij zijn hand had terug getrokken, bleef de plak groen nat zand aan de snuit van Ai plakken. Binnen een paar seconden versmolt de plak met de snuit en nam de grijze kleur van de waterspuwer aan. Een tweede waterspuwer stapte naar voren met een ijzeren band in zijn handen. Met een snelle beweging legde hij deze om de nek van Ai waarop de twee uiteinden traag samenvloeiden. Daarna bevestigde hij een lange zware ketting aan de halsband. Dezelfde die nu om de schoorsteen van het gemeentehuis lag. De oude waterspuwer, Al, kwam weer in beeld. Met gestrekte arm

wees hij naar het bordes van één van de gebouwen rond het plein. Het beeld draaide naar het gebouw, een brede lage toren met een grote, dubbele boogdeur die wijd openstond. Op de trap naar de deur stond, tot Rune's stomme verbazing, een man, een man in een wijde mantel, een bruine baard en een zwarte puntmuts met zilveren en gouden sterren. Een tovenaar, besefte Rune. Hoe kwam die daar? Tegelijkertijd zag hij het antwoord. Tussen de open deuren begon de lucht te trillen, daar was de spleet die aangaf dat een poort werd geopend. De werveling van kleuren en vreemde vormen kwam tot rust. Tot Rune's stomme verbazing verscheen er een rode sluier. Dit was een poort naar de gewone wereld. Poorten binnen Atlantis waren groen. Poorten naar buiten waren rood. Ai stond moeizaam op en sjokte naar het bordes. De ketting hing opgerold over zijn schouder. Ai werd verbannen naar de gewone wereld. Hij was monddood gemaakt, kreeg een ijzeren halsband met een ijzeren ketting om zijn hals en alsof dat nog niet genoeg was, werd hij ook nog verbannen, niet alleen van Argelton of Zanddjini maar ook van Atlantis. Het beeld begon te trillen en werd wazig. Even later verdween het helemaal. Rune voelde hoe Mikky zijn hand losliet. Hij hield zijn ogen nog even gesloten. Toen hij ze weer opende, zag hij dat de vier waterspuwers over Mikky heen gebogen stonden die roerloos op de grond lag. Snel sprong hij overeind en duwde de waterspuwers aan de kant. Bezorgd boog hij zich over Mikky heen. Voorzichtig raakte hij hem aan. Hij was versteend. Vragend keek hij naar de dichtstbijzijnde waterspuwer. Die knikte hem geruststellend toe. 'Het goed. Hij erg moe, hij slaap. Morgenavond weer wakker.' Rune trok Mikky's reisbuidel tevoorschijn en schoof Mikky er voorzichtig in. Hij paste niet helemaal, aangezien hij niet op zittende manier in slaap was gevallen maar languit liggend. Dat gaf niet. Hij was veilig in zijn buidel. Rune keek naar Ai die weer in elkaar gedoken op de dakkapel zat. Hij had zijn ogen dicht en reageerde niet toen Rune zijn naam noemde. Hij probeerde het nog een paar keer, maar er kwam geen enkele reactie. De waterspuwer bewoog nog geen

vingerkootje of oorpunt. Rune stond op en keek naar de andere waterspuwers.

‘Ik denk dat we hier klaar zijn. Kunnen jullie mij naar beneden brengen. Het is tijd om naar huis te gaan en Mikky in zijn slaappleaats te leggen.’

‘Maar, wat hij gezegd?’

‘Ik weet niet of ik dat mag door vertellen. Bovendien wil ik alles eerst even op een rijtje zetten. Morgen kom ik terug en dan praten we hopelijk verder. Nu wil ik zo snel mogelijk naar huis, dus...’

Hij hing de buidel met Mikky over zijn schouder en spreidde zijn armen, zodat twee waterspuwers hem weer om zijn middel konden pakken en hij zijn armen om hun schouders kon leggen. Een paar tellen later vlogen ze de lucht in. Rune verwachtte dat ze hem neer zouden zetten voor het gemeentehuis op het plein, maar in plaats daarvan droegen ze hem over de daken van het dorp naar huis. Hij zag het dak van het eetlokaal al van verre en even later werd hij netjes voor de deur afgezet. Hij draaide zich om, om de waterspuwers te bedanken en goede nacht te wensen, maar ze waren al weg. Hij zag de twee donkere gedaanten nog net achter de daken aan de overkant verdwijnen. Hij had het al vaker gemerkt. Magische wezens hadden niet veel op met gedag zeggen of afscheid nemen. Hij draaide zich weer om en ging het eetlokaal binnen. Het was rustig in het café. Hij groette de twee pixies, Garuda en Taruda, en liep door naar de trap en zijn kamer. Voorzichtig legde hij Mikky in het poppenhuis, zijn beer naast hem. Zelf was hij ook moe, dus een paar tellen later zocht hij ook zijn bed op. Hij had een hoop te overdenken. Terwijl hij lag, liet hij alles wat hij gehoord, nee, gezien had, nog eens langs komen. Het duurde dan ook wel even voor hij in slaap viel. Natuurlijk gebeurde dat uiteindelijk wel, maar zijn dromen waren onrustig en verward.

Daar herinnerde hij zich de volgende morgen gelukkig weinig van. Hij had een vage herinnering aan woestijnen en ijzeren kettingen, maar dat was alles. Het was vandaag zaterdag. Hij

was wakker geworden door rumoer van beneden. Kiprich die druk met pannen en potten in de weer was en daar tussendoor het hoge gekwetter van de twee pixies. Zaterdag was een drukke dag voor het eetlokaal. Hij controleerde direct na het opstaan hoe het met Mikky was. Die was nog steeds versteend in dezelfde houding waarin hij in slaap was gevallen. Zijn voeten staken dan ook uit het poppenhuis. Voorzichtig pakte Rune hem op en legde hem in zijn eigen bed neer. Dat was veiliger voor het geval dat de kleine waterspuwer wakker zou worden, terwijl Rune er niet was. Nadat hij zich gewassen en aangekleed had, stond hij op het punt om naar beneden te gaan om te ontbijten. Op dat moment hoorde hij een zacht, maar helder geklingel. Hij stond met een ruk stil. Dat geklingel. Dat betekende dat Hubbel in deze wereld aankwam. Hubbel of een andere hobgoblin. Dat laatste was onwaarschijnlijk. Waarom zou een andere hobgoblin hierheen komen? Nee, het moest wel Hubbel zijn, maar waar was hij dan? Hij opende de deur naar de gang en keek beide kanten op. Geen spoor van Hubbel. Plotseling hoorde hij achter zich een geluid. Snel draaide hij zich om. Tot zijn stomme verbazing was de kamer leeg. Nu hoorde hij het weer, maar dit keer kon hij het geluid beter plaatsen. Het kwam uit de kast. Snel stapte hij naar voren en zwaaide de deur open. Hubbel zag hij niet, maar zijn kleren waren van hun hangers gevallen en lagen nu in een hoop op de grond. Een hoop die bewoog. Hij bleef rustig staan wachten tot Hubbel uit de hoop opdook, de kleren van zich afschudde en een beleefde buiging maakte alsof dit een dagelijks terugkerend ritueel was. ‘Goedemorgen, master Rune, hebt u lekker geslapen?’ Inwendig proestte Rune het uit bij deze formele begroeting, maar hij wist wel beter dan dit te laten merken aan de overijverige hobgoblin. Hij gaf dan ook beleefd antwoord. ‘Goedemorgen Hubbel. Ik heb prima geslapen. Dank je wel. Mag ik vragen wat je hier komt doen?’ ‘Dat mag. Ik heb een boodschap van mijn heer, uw grootvader.’

Hij zette zich in postuur en schraapte zijn keel. Rune wist wat hij kon verwachten, maar toch bleef het raar om de zware stem van zijn grootvader uit de mond van Hubbel te horen komen.

‘Rune, Ik wil je graag uitnodigen om morgen rond het noen een bezoek te brengen aan huize van den Beukenhorst. Je ouders zijn dan in Lemuria, dus het is veilig. Alleen Hubbel, je tante Ruthia en ik zijn hier. Ik hoop dat je mijn uitnodiging aanneemt en ik je snel zie. Hopelijk tot morgen.’

Hubbel liet zijn gewichtige houding los en keek Rune verwachtingsvol aan. Hij verwachtte duidelijk een antwoord, maar Rune kon dat niet dadelijk geven. Hij had al een afspraak met zijn zusje Terry gemaakt. Ze zouden gezamenlijk een uitstapje maken naar het duin en dan Bili en Korin een bezoek brengen.

-Rune, neem die uitnodiging aan. Grootvader vraagt dat heus niet zomaar.-

-Dat weet ik, maar ik heb al een afspraak met Terry, weet je nog wel.-

-Dit is belangrijker. Er moet een dringende reden zijn dat hij je vraagt naar de Beukenhorst te komen. Hij weet dat het gevaarlijk is voor jou om naar Atlantis te gaan. Hij zou het niet vragen als het niet belangrijk was en....-

-Wat en....? Wat wilde je nog meer zeggen?-

-Nou ja. Ik dacht...misschien zou je dan gelijk eens een kijkje in de grafkelder van de Beukenhorst kunnen nemen.-

-Om jou te zien, bedoel je. Vind je dat niet een beetje...ik weet niet....een beetje luguber? Ik bedoel, je wilt naar je eigen lijk kijken?-

-Ik kan er niets aan doen. Op de één of andere manier trekt het aan mij. Misschien als ik het gezien heb, dat ik het dan kan loslaten. Ik weet het ook niet. Ik heb dit ook nog nooit meegemaakt.-

-Da's waar. Ik ook niet. En ja, grootvader vraagt het niet zomaar. Er moet iets aan de hand zijn, anders zou hij dit niet vragen. Misschien gaat het om het rapport van lord Aldor of van lord Stoian. We moesten de uitnodiging maar aannemen.

Terry begrijpt het vast wel en dan kan zij de boodschap aan Bili en Korin overbrengen of...we kunnen ook vanmiddag richting de boerderij gaan. Ik wil wel graag weten wat Bili en Korin te vertellen hebben over de kristallen en het instrumentalis. -

-Heb je daar tijd voor? Je wilde ook nog de toren beklimmen en met de waterspuwers spreken.'

'Master Rune, weet u al wat uw antwoord is? Ik kan niet te lang weg blijven.'

Rune schrok op. Hij was tijdens zijn gesprek met Runa de hele Hubbel vergeten. Die stond geduldig te wachten tot Rune een besluit had genomen.

'Sorry Hubbel. Zeg maar tegen mijn grootvader dat ik morgen, wanneer de zon hier het hoogste punt heeft bereikt, een poort open naar de hal van de Beukenhorst.'

Hubbel maakte een kleine buiging, draaide zich om en maakte een gebaar in de lucht. De lucht begon te glinsteren en te wervelen. Het geklingel klonk weer, terwijl Hubbel een snelle stap naar voren en opzij deed. Het volgende moment was hij verdwenen, net als de glinsterende werveling. Rune keek nog even naar de plek waar Hubbel verdwenen was, haalde dan zijn schouders op en verliet de kamer. Beneden liep hij direct naar de keuken. Hij stak zijn hand op naar Kiprich die naar een bord onder een stolp wees. Rune tilde de stolp op waaronder drie kadetjes met ham en kaas klaarstonden, samen met een glas melk. Hij nam alles mee naar het eetlokaal om daar te wachten op lady Izmara voor zijn les in watermagie.

Hij was halverwege zijn derde kadet toen de vrouwelijke elf arriveerde. Tot zijn stomme verbazing had zij twee motorhelmen bij zich. Eén daarvan gaf zij aan Rune.

'Ben je klaar voor je les?'

Rune knikte lichtelijk verbijsterd, terwijl hij de rest van zijn kadetje naar binnen werkte.

'Gaan we ergens heen? Dan moet ik Mikky even halen.'

'Je waterspuwer? Maar die slaapt toch? Daar heb je niets aan tot vanavond.'

‘Maakt niet uit. Waar ik ga, gaat Mikky. De enige keer dat ik hem niet in de buurt had, is hij dwars door een paar glazen deuren gevlogen, omdat ik in gevaar was. Dat laat ik niet nog een keer gebeuren.’

Rune draaide zich om en haastte zich om Mikky te halen. Terwijl hij de buidel van Mikky op zijn rug schikte, volgde hij lady Izmara naar buiten, waar haar motor stond. Een paar minuten later reden ze door het centrum, richting het duingebied. Rune vroeg zich nog steeds af waar ze heen gingen toen lady izmara het zandpad opdraaide waaraan de boerderij van zijn oom en tante stond. Dat moest haast wel betekenen dat de boerderij de eindbestemming was, want er stonden maar vier huizen aan het pad. Even later draaiden ze dan ook de oprit naar het erf op. De boerderij was inderdaad de eindbestemming. Lady Izmara parkeerde haar motor naast de auto van zijn oom en liep vervolgens zonder nog naar Rune te kijken naar de duinrand. Rune haalde even zijn schouders op en volgde haar zonder vragen. Hij had al geleerd dat het stellen van vragen niet werd gewaardeerd door lady Izmara. Ze stond hem bij de duinrand op te wachten met in haar hand twee dunne koperen staafjes. De staafjes waren aan één kant omgebogen in een rechte hoek.

‘We gaan op zoek naar water met gebruik van een wichelroede. Met een wichelroede versterk je je gevoeligheid om verborgen water en energiestromen op te merken. Iedereen kan het, maar mensen met magie zijn extra gevoelig voor de trillingen van de aarde. Het principe is heel simpel. Je concentreert je op de aarde om je heen en dan specifiek op water of wat het dan ook is dat je wilt vinden. Je houdt de staafjes, in elke hand één, losjes vast met de uiteinden recht naar voren. Hier, probeer maar eens. Goed, nu concentreer je je op het vinden van water.’

Rune pakte de staafjes over en hield ze losjes vast, zoals lady Izmara had voor gedaan. Met zijn ogen dicht richtte hij zijn gedachten op zijn omgeving en meer speciaal op water.

‘Goed, maar doe je ogen open, anders kun je niet zien in welke richting de staafjes wijzen.’

Rune opende zijn ogen en keek naar de twee staafjes. Lange tijd gebeurde er niets, hoe hij zich ook concentreerde. Hij stond op het punt om op te geven, toen hij iets voelde. Een lichte trilling. Hij keek naar de twee staafjes. De staafjes bewogen! Heel langzaam bewogen ze beiden naar links. Hij draaide met de staafjes mee, tot ze weer recht naar voren staken. Voorzichtig stapte hij naar voren, terwijl hij zijn focus weer richtte op de beide staafjes. Na een paar passen begonnen de staafjes weer te bewegen. Ze bewogen nu naar elkaar toe en vormden een kruis. Hij stond stil en keek naar lady Izmara.

Die stapte naar voren en hief haar handen boven de plek waar Rune was gestopt. Tot Rune's stomme verbazing borrelde er wat water omhoog dat al snel een plasje voor zijn voeten vormde. Achter zich hoorde Rune een zacht ooh. Hij draaide zich snel om. Terry stond achter hem en keek met open mond naar het plasje water aan zijn voeten.

'Wow, dat is fantastisch. Kan iedereen dat leren of heb je magie nodig?'

Lady Izmara keek haar aan met een klein lachje om haar lippen.

'Iedereen kan met een wichelroede water voelen. Als ze maar gevoelig genoeg zijn. Denk met je hart, niet met je verstand. Dwergen zijn er erg bedreven in en niet alleen voor water. Dwergen wichelen ook naar mineralen, kristallen en ertsen. Alles wat dwergen kunnen gebruiken om te bewerken.'

'Dus...ik kan het ook leren?'

'Jij kunt het ook leren. maar niet nu.'

Ze draaide zich om naar Rune.

'Rune, Ik wil dat je nog vijf plekken aanwijst met minimaal 50 meter tussenruimte. Ga je gang.'

Rune mat 50 grote stappen af en bracht de twee staafjes weer in positie. Hij concentreerde zich weer op water en ging aan het werk. Binnen een half uur had hij nog vijf plekken gevonden, waarvan hij bijna zeker wist dat er water onder de grond zat. Lady Izmara knikte goedkeurend.

‘Nu het tweede deel. Zoek met je derde oog naar het water en buig het naar je wil. Dwing het omhoog te komen. Dwing het naar de oppervlakte toe. Jij hebt de controle over het water. Je hebt het eerder gedaan. Het is hetzelfde principe als een bal water in de lucht laten balanceren. Gebruik dat.’ Rune zette zich bij de dichtstbijzijnde plek waar hij water had gevoeld. Hij spreidde zijn handen boven de plek en voelde naar het water. Hij beheerste watermagie, dus dit moest hem lukken. Een lichaam bestaat voor iets meer dan de helft uit water, 55 tot 60 %. Daar concentreerde hij zich op. Zijn lichaam zocht naar water buiten zijn lichaam. Plotseling voelde hij het. Dezelfde trilling als met de staafjes. Dat moest het water zijn dat in de grond zat. Hij voelde het! Nu moest het nog omhoog komen. Water vloeit. Met zijn wil en zijn gedachten dwong hij het water in de grond omhoog te komen. Hij hoorde Terry achter hem verbaasd haar adem inhouden. Hij keek naar de grond. Voor zijn voeten werd de aarde opzij geduwd en er vormde zich een klein plasje water. Uit het plasje vormde zich een straaltje dat als een kleine fontein omhoog kwam. Hij deed het! Hij kon water vinden en tevoorschijn halen! Hij keek naar lady Izmara die hem glimlachend aan stond te kijken.

‘Dat is het Rune. Je bent klaar. Ik kan je verder niets meer leren. Je kunt water vinden waar het lijkt of het er niet is. Je kunt het naar je toe halen en je kunt het buigen naar je wil. Meer heb je niet nodig. Je element is water. Ik zal het terug rapporteren aan je grootvader, dan kan hij ervoor zorgen dat je je waterkristal ontvangt.’

Ze draaide zich om en liep terug naar de boerderij. Rune en Terry keken elkaar even aan voor ze haar volgden. Ze stond al naast haar motor op het punt om haar helm op te zetten voor ze haar inhaalden.

‘Maar lady Izmara? Hoezo ben ik klaar? En hoe kan mijn element water zijn?’

‘Ik weet alleen wat ik zie en ik zie dat je je de watermagie ongelofelijk snel hebt toegeëigend. Zo snel dat het je element

wel moet zijn. Zoals ik al zei, ik kan je niets meer leren. Het is nu aan jou. Je enige belemmering is je eigen fantasie.’ Ze zette haar helm op, startte de motor en voor Rune nog iets kon zeggen reed ze weg. Ze keken haar met open mond na. Terry was de eerste die sprak.

‘Dat was het? Geen veel succes? Geen tot ziens of zelfs maar vaarwel?’

Rune schoot in de lach bij haar verontwaardigde gezicht.

‘Ik ben er ondertussen aan gewend. Atlantiërs nemen geen afscheid en zeggen zelfs geen gedag. Het beste dat je kunt krijgen is de oude groet en dan alleen als je hoger in rang bent dan degene die groet. Tenminste, dat denk ik, maar zeker weten doe ik het niet. Lord Aldor is de enige die iets heeft gezegd wat op een groet of afscheid leek. Wat mij nu echter het meest verbaasd, is dat zij er zo zeker van is dat mijn element water is. Gister was lord Aldor er zeker van dat mijn element lucht is. De laatste keer dat ik les kreeg in vuurmagie van lady Kimbara zei ze dat mijn element vuur moet zijn en lady Meccay zegt dat mijn element aarde is. Ruth dacht dat mijn element geest moet zijn. dan zou ik vijf elementen hebben. Dat kan helemaal niet. Voor zover ik weet kun je maar één element hebben. Hmmm, misschien hoor ik dat morgen van mijn grootvader. En misschien weet lord Stoian hoe het zit. Zij zijn meer thuis in magie dan ieder ander die ik ken. In ieder geval ben ik nu de rest van de dag vrij dus...wat gaan we doen? Jij mag het zeggen.’

Terry keek hem lachend aan.

‘Maar jij wilt natuurlijk zo snel mogelijk naar Bili en Korin? Zullen we dat eerst maar doen? Ik weet zeker dat Korin een taart heeft gebakken en ik denk dat hij ook de koffie al klaar heeft staan. Hoe ze het doen, weet ik niet, maar ze weten alles wat er op de boerderij gebeurt. Soms zelfs nog voor het gebeurt, lijkt het wel.’

Rune volgde haar om de boerderij heen naar de achterste schuur. Naast de schuurdeur lag een enorme berg aarde. Rune keek er met verbazing naar. Hij wees.

‘Waar is dat allemaal voor?’

‘Dat is nergens voor. Dat is over. Wacht maar even, dan begrijp je het wel.’

Terry trok aan een touw naast de schuurdeur. Er klonk een melodieuze getingel en voordat het geluid wegstierf, werd de schuurdeur wijd open gegooid. Het volgende moment werd Rune gesmoord in een dubbele omhelzing van twee potige dwergen.

‘Rune, daar ben je dan eindelijk. Kom binnen, kom binnen. Wat wil je drinken. Er is koffie, thee of vlierbloesemsap en honingwater. En er is taart. Ga zitten. Jij ook, Terry.’

Zowel Rune als Terry werden door de beide dwergen naar binnen getrokken, de schuur in. Binnenin de schuur stond Rune met een ruk stil. De schuur leek van binnen in niets op de schuur die hij kende.

De gereedschappen waren keurig opgehangen aan de muur, de hooibalen verdwenen en de vloer was aangeveegd. In het midden was een groot rechthoekig gat gegraven. Daar moest de berg zand vandaan gekomen zijn. Een deel van het gat was overdekt met een zeildoek. Er stonden verder eenvoudige houten meubelen in de schuur. Bili en Korin wezen uitnodigend naar een tafel met stoelen die geschikt waren voor mensen.

‘Wat is dit allemaal? Weet oom Dolf hiervan?’

‘Jazeker, hij heeft het gat gegraven. Dit is ons huis nu. We mogen hier blijven wonen in ruil voor hulp op de boerderij. We zorgen voor de bijenkasten en de kruidentuin. Korin is bezig een ondergrondse verblijfplaats te maken zodat we deels boven de grond en deels onder de grond kunnen leven. Je oom Dolf helpt mee met graven en stutten. Maar ga zitten. Wat is er allemaal met je gebeurt sinds je hier woont?’

Het volgende uur ging voorbij met het bijpraten van Bili en Korin. Nadat Rune uitgesproken was, bleef het enige tijd stil. Bili nam als eerste het woord.

‘Er is dus een vampier die uit is op de kristallen van het instrumentalis. Hij heeft er al twee te pakken, het kristal van de meermensen en die van de zanddjins. Maar waarom? Het is in ieders belang dat Atlantis verborgen blijft.’

Korin keek Bili aan.

‘Is dat zo? De Hulshorsten zijn altijd uit geweest op macht. En de vampier is een Hulsthorst. Wat geeft meer macht dan magie, in een wereld zonder magie. Hij wil voorkomen dat de kristallen in het instrumentalis ververst worden.’

‘Maar dan nog. Dan is hij nog steeds alleen maar een vampier in een wereld van magie. De magistas van den Hulsthorst zijn uitgestorven. Wat wint hij daarbij?’

Rune keek van de ene dwerg naar de andere dwerg.

‘En dan, wat is de connectie van de vampier met de populieren. Hij is dan wel een Hulsthorst, maar die naam heeft geen macht meer.’

‘Het roept vragen op waar nog geen antwoorden op zijn. Je kunt beter vragen stellen die we wel kunnen beantwoorden.’

‘Goed dan. Wat kunnen jullie vertellen over de kristallen? Wat is er zo bijzonder aan? Kunnen de dwergen niet gewoon nieuwe kristallen maken om de gestolen kristallen te vervangen? Ze hebben de oorspronkelijke kristallen toch ook gemaakt?’

‘Was het maar zo eenvoudig Rune. Bili, hebben wij het kristaldocument meegenomen?’

Billi knikte en stond op. Uit één van de plunjezakken, die tegen de muur lagen, pakte ze een dikke rol papier. Na enig zoeken trok ze er één vel tussen uit en streek deze glad op de tafel. Korin wees.

‘Kijk, dit zijn de berekeningen die nodig zijn om een kristal te maken voor het instrumentalis. De vorm, het gewicht oftewel het karaat, de hoeveelheid vlakken, het kleurenspectrum, en niet te vergeten de sparkel. Dat is het moeilijkste.’

‘De sparkel? Wat bedoel je daarmee?’

‘De sparkel. Die nodig is om de ziel vast te houden.’

Zowel Rune als Terry keken hem vragend aan.

‘Jullie weten niet wat een sparkel is? Goed dan. Een sparkel is het kleinste deeltje magie wat er bestaat. Elk kristal van het instrumentalis heeft een sparkel nodig om de ziel vast te houden. Zonder een sparkel kan een kristal niet geladen worden en zonder een ziel is een kristal waardeloos.’

‘Net zoiets als de vonk dus.’

‘Inderdaad, maar een vonk is een groter deel van de magie.’

‘Ik snap het. En met een ziel bedoel je....?’

‘De essentie van het leven is de ziel. Zonder ziel is een lichaam niets meer dan een leeg omhulsel. En dat geldt ook voor een kristal. Zonder ziel is een kristal een leeg omhulsel. Elk kristal moet worden geladen met een ziel om het instrumentalis te kunnen activeren.’

‘Maar...bedoel je dat er iemand moet sterven om een kristal te ...bezielen?’

‘Ja, dat bedoel ik. Van elk volk offert één persoon zich op om het kristal van dat volk te bezielen. Het is een grote eer.’

‘Een grote eer? Om dood te gaan? Dat meen je toch zeker niet?’

Bili en Korin keken hem verbaasd aan.

‘Het is een grote eer om je leven te offeren voor het welzijn van je volk. Een groot deel van de kristallen wordt vrijwillig bezield. Bij de meeste volkeren is de uitverkorene al jaren geleden uitgekozen. Meestal een regerend hoofd of een familielid daarvan.’

Rune richtte zijn aandacht op het vel papier op tafel. Elk volk had zijn eigen kleur kristal. Hij herinnerde zich dat Taimte de kleuren had opgenoemd met de daarbij behorende volken van Atlantis. Hij keek nog eens goed. Hij miste iets. Vragend keek hij naar Bili en Korin.

‘Ik zie geen kristal van de weerwolven, niet van de vampiers en ook niet van de Yeti’s en de waterspuwers. Hoe zit dat?’

‘Die hebben geen kristal. Weerwolven zijn door elfenkinderenmagie gecreëerd en de vampiers zijn door elfenmagie gecreëerd. De Yeti’s, of hoe jullie ze dan ook noemen, zijn door wilde magie gecreëerd en waterspuwers zijn door magie gecreëerd. Ze zijn geen oorspronkelijke volkeren.’

‘Maar, dat zijn jullie toch ook niet. Ik bedoel, het dwergenvolk. Jullie zijn toch ook door elfenmagie ontstaan?’
De beide dwergen begonnen te grinniken.

‘Je hebt gelijk, Rune. Maar wij hebben het instrumentalis gemaakt én de kristallen. Ze konden ons moeilijk weigeren.’ Bili vulde aan.

‘Wij hebben wel een bijzondere positie. Het dwergenvolk heeft twee kristallen. Twee kleinere kristallen die een paar vormen. Eén voor de ondergronders en één voor de bovengronders.’

‘Dat klopt. Tijdens de bezieling, die gelijktijdig moet gebeuren, worden de twee kristallen één. Ze smelten als het ware samen tot één kristal en ziet er dan hetzelfde uit als de andere kristallen. Dan past het in het instrumentalis.’

‘En moeten ze ook tegelijk geplaatst worden?’

‘Dat zou het beste zijn, maar daar zit een probleem. De kristallen worden gelijktijdig geplaatst door tien aangewezenen. De Anjana, de Elen en de Zeemeermin. Verder nog een elf en een elfin, een heks en een tovenaer en dan nog een vrouwelijke en een mannelijke runista. Die laatste zal moeilijk worden.’

Korin keek Rune recht aan.

‘Jij bent dus eigenlijk de enige geschikte kandidaat. Na wat jij ons verteld heb, begrijp ik dat er geen mannelijke runistas zijn, behalve jij dan. Ik heb geen idee hoe ze dat zonder jou kunnen oplossen.’

Rune schrok van deze woorden.

‘Ik kan dat niet doen. Dan zou ik mijzelf verraden. Het is verboden voor jongens om runen te gebruiken. Daar staat een straf op. Misschien word ik dan wel gestild.’

Bili en Korin haalden hun schouders op.

‘Misschien vinden ze een andere oplossing, maar eerlijk gezegd, ik denk dat ze een groot probleem hebben. En dat is trouwens niet het enige probleem.’

Terry stapte naar voren en wees naar het blad met de kristallen.

‘Dat weet ik. Kijk maar naar het blad. Er zijn tien kristallen en je hebt negen uitverkorenen genoemd. Welke is de tiende?’

‘Goed opgemerkt Terry. De tiende was oorspronkelijk de vierde zuster. Sýnnefa⁵. De heerseres van de geesten, spoken en luchtzielen. De koningin van het wolkenvolk. Het probleem is, dat ze verdwenen is. Al sinds de scheiding van de werelden is ze niet meer gezien of eigenlijk moet ik zeggen gesignaleerd. Ze is onstoffelijk, dus niet zichtbaar. Alleen in bepaald licht kan iemand een glimp van haar opvangen, maar zoals ik al zei, dat is al eeuwen niet gebeurt.’

‘Waarom noem je haar de vierde zuster?’

‘Weet je dat niet? De Anjana, de Elen, de Zeemeermin en de Sýnnefa zijn zusters. De kinderen van de god en de godin. De goddelijke vierling. Op aarde gezet om de kwetsbaren te beschermen. De Anjana heeft zitting in de raad van Lemuria, maar het woord van één van de anderen weegt net zo zwaar.’

‘Dat wist ik nog niet. Ik heb van de Anjana gehoord van Zach en ik heb de Zeemeermin ontmoet, maar de andere twee? Wie is de Elen?’

‘De beschermster van het dierenrijk. Zij bewaakt het jachtgebied, Istrigh Talamh. Ze verzorgt zieke en gewonde dieren en zorgt ervoor dat de populaties op peil blijven.’

‘En de Anjana is de beschermster van het kleine volk, de entertjes, elfjes, twaalfjes, feetjes, hobgoblins, pixies, dwalertjes en gnomen.’

Korin keek hem bewonderend aan.

‘Dat weet je goed. Heb je ze allemaal al ontmoet?’

‘Bijna. Alleen nog geen dwalertjes. Ik heb begrepen dat die alleen voorkomen in Tir na nÖg en een kleine populatie in het Roatimmoeras in Istrigh Talamh. Die zal ik dus wel nooit tegen komen. Maar de rest wel. Elfjes, twaalfjes en feetjes zie ik elke dag in het eetlokaal. Net als de twee pixies Garuda en Taruda. De entertjes heb ik via jullie ontmoet. Hubbel, de gezelschap van mijn grootvader is een hobgoblin en vanmorgen heb ik een gnoom ontmoet. Heer Querky, de eigenaar van de bric-á-bracwinkel in het dorp.’

Terry keek hem verbaasd aan.

---

⁵ Sýnnefa, spreek uit: Siennefaa

‘Dat is toch geen gnoom? Ok, hij ziet er een beetje eigenaardig uit met die baard en snor, maar het is gewoon een oude man.’

‘Ga er maar eens heen, nu je het zicht hebt, dan denk je er wel anders over. Ik verzeker je dat het een echte gnoom is.’ Terry haalde haar schouders op. Rune grinnikte in zichzelf. Terry was er nog niet helemaal aan gewend dat de wereld anders was, dan dat zij altijd gedacht had. Ze had natuurlijk het zicht, maar het was nog wennen aan het idee dat sprookjes en verhalen waar waren. Rune richtte zijn aandacht weer op de kristallen.

‘De Zeemeermin zei dat ze het kristal van de meermensen niet meer voelde. Al de tijd dat het in het museum lag, wist ze waar het was. Weten jullie hoe dat komt?’

Bili en Korin keken elkaar even aan, voor ze gelijktijdig het antwoord gaven

‘Zwartzand uit Zanddjini.’

Rune keek verbaasd van de één naar de ander.

‘Ik heb zand uit Zanddjini, maar dat is meer groen van kleur. Je bedoelt zand dat echt zwart van kleur is?’

‘Dat klopt. Het is heel zeldzaam. Het wordt maar op een paar plekken gevonden. Het is het zand dat is ontstaan door het opbranden van een liefdespaar heks en tovenaar.’

‘Wacht eens! Hoe komt men daaraan? Zanddjini kan niet betreden worden, dus hoe kan iemand dat zand verzamelen? Hoe komt het zand dat ik heb eigenlijk hier?’

‘Via een handelstovenaar,’ Met een zijdelingse blik op Bili, voegde hij er snel aan toe: ‘Of een handelsheks natuurlijk. Zij hebben contacten met de waterspuwers. De djinns vallen geen waterspuwers aan, dus zij kunnen veilig zand verzamelen.’

‘Maar waarom? Wat krijgen ze ervoor terug? Geld?’

‘Nee, water. Water is kostbaar in Zanddjini, vooral voor waterspuwers. Zonder een regelmatige aanvoer van water schrompelen ze in en raken ze hun kracht kwijt. Water is altijd welkom.’

‘Is dat ook hoe jullie aan Mikky zijn gekomen? Een handelstovenaar, hoe heet hij ook al weer, Gemini, Carolus

Gemini, heeft een ei van de waterspuwers gekocht voor water?’

De beide dwergen knikten. Rune borg de informatie op in zijn gedachten. Daar kwam hij later wel op terug, nu ging het om de kristallen.

‘Goed, zwartzand dus, want....’

‘Zwartzand is verzadigd van magie, net als de andere kleuren zand, maar zwartzand heeft nog een eigenschap die de andere kleuren niet hebben. Dat groene zand van jou neemt geen magie meer op, waardoor het magische kristal dat je erin bewaart, zijn magie kan vasthouden. Zwartzand doet nog iets anders. Het schermt datgene wat je erin bewaart af. Er bestaan voorwerpen die verbonden zijn aan een persoon en er bestaan personen die een magisch voorwerp kunnen voelen waar het zich ook bevindt. Als zo’n voorwerp in zwartzand wordt verborgen, wordt het onzichtbaar gemaakt. Het zwartzand voorkomt dat iemand het voorwerp voelt, zelfs als die persoon een band heeft met het voorwerp. Daarom kan de Zeemeermin het kristal niet voelen. Het is magisch verborgen.’

Bili legde haar hand over die van Korin heen. Hij keek haar vragend aan.

‘Er is nog een mogelijkheid. Een doosje van kleurbast doet hetzelfde als zwartzand.’

Korin knikte.

‘Maar, aan kleurbast is nog moeilijker te komen dan zwartzand.’

‘Wat is kleurbast?’

‘De gekleurde bast van de Eucalyptis binacag. Het is een boom van buiten Atlantis. Uit Filipijnië ofzo.’

‘Uit de Filipijnen?’

‘Ook goed. Jullie hebben zoveel landen. Die ken ik allemaal niet. In ieder geval is kleurbast heel zeldzaam. Het mag helemaal niet ingevoerd worden, tenzij met een ontheffing van de raad van Lemuria. Bili heeft wel gelijk. Kleurbast doet hetzelfde als zwartzand. Het verbergt magische voorwerpen.’

‘En zowel aan zwartzand en kleurbast is moeilijk te komen, maar één van die twee moet in gebruik zijn om de kristallen te verbergen. Ok, dat is duidelijk, maar je zei dat het tiende eigenlijk dat van het luchtvolk zou zijn. Hoe zit dat?’

‘Het luchtvolk had twee kristallen onder haar hoede. De blauwe bol met gouden inleg, het zogenaamde centrale kristal en een helder kristal voor het hele luchtvolk. Je hebt gehoord van de oorlog tussen heksen en tovenaars aan de ene kant en de natuur aan de andere kant?’

Rune knikte. Terry keek vragend, maar vroeg niets. Korin ging verder met zijn verhaal.

‘Na die oorlog was het land van de heksen en tovenaars onbewoonbaar en vonden zij asiel in Faraoïse bij het boomvolk. Natuurlijk namen zij het kristal mee. Het punt is dat het kristal gebonden is aan het land. Het kristal bleef trekken naar het oude land. De hoeder van het kristal werd bijna tot waanzin gedreven. Uiteindelijk gaf hij toe aan de dwang en bracht het kristal terug. Hij gooide het vanaf de branding op het strand. Het werd direct opgenomen door de Djinns, de zandgeesten van Zanddjini. De heksen en tovenaars vroegen een nieuw kristal aan. Dat was echter niet mogelijk. Het hele instrumentalis zou daarvoor aangepast moeten worden. Daarom werd het kristal van het luchtvolk aan hen gegeven. Dat was het enige kristal dat niet aan een land was gebonden. Helder als het luchtvolk dat overal boven Atlantis thuis is. En zo heeft het luchtvolk alleen nog het beheer over het centrale kristal.’

Ze schrokken op door het geluid van een claxon. Terry sprong overeind.

‘Dat is pa. Die gaat naar het eetlokaal. Hoe laat is het?’

‘Het is bijna vier uur. Hebben we zolang zitten praten? We moeten gaan. Ik moet vanavond nog naar de waterspuwers van de kerktoren. Korin, Bili, bedankt voor de thee en de informatie over de kristallen. Ik ben een stuk wijzer geworden.’

Hij gaf de gebruikelijke groet en draaide zich om naar de deur. Terry was hem al voorgegaan.

‘Rune, wacht even. Hier, neem deze mee. Wij hebben nog een exemplaar. Misschien kan je hem gebruiken bij je onderzoek.’ Bili vouwde het blad met de afbeeldingen van de kristallen in vieren en stak hem die toe. Rune pakte hem aan en zwaaide nog even ten afscheid. Hij haastte zich naar de voorkant van de boerderij, waar Terry en oom Dolf al in de ronkende auto zaten te wachten. Er werd niet veel gezegd tijdens de rit naar het eetlokaal. Rune zat in gedachten verzonken. Alles wat hij van Bili en Korin had gehoord, zette hij op een rijtje. Terry keek hem een paar keer vragend aan, maar stoorde hem niet. Pas na het eten trok ze hem terzijde.

‘Rune, hoe zit dat? Ik snap hoe het kristal van de meermensen is gestolen. De diefstal van het kristal van de elfen is mislukt doordat het in ijzer gevat was. Iets dat een elf niet kan aanraken zonder pijn. Maar dat kristal van Zanddjini? Hoe is dat gestolen als niemand Zanddjini kan betreden? Ik kan mij niet voorstellen dat een waterspuwer erbij geholpen heeft. Dan zou die waterspuwer Ai dat wel gemerkt hebben.’

‘Daar zeg je zowat. En Ai heeft het ook niet gedaan. Daar ben ik zeker van.’

Rune liet zijn gedachten over dit probleem gaan. Een handelstovenaar of heks? Maar die konden alleen het bordes betreden en dus niet bij het pilaartje komen. Dat gold ook voor de vampier, al kon die dan vliegen. Het magische zand zou omhoog komen en hem tegenhouden. Hij vond maar één mogelijke oplossing.

‘Luchtmagie. Een magista, heks of tovenaer kan het kristal met luchtmagie optillen en het naar hem of haar transporteren met lucht. Dan kan diegene gewoon op het bordes blijven staan. Hij of zij kan via een poort komen en gaan, zodat het zand niet gealarmeerd wordt. Als hij of zij uit het zicht blijft, kan het ook zonder dat Ai het merkt. De vampier heeft ook magie. Hij kan het zelf wel gedaan hebben. Ik weet niet wat zijn element is, maar dat zou kunnen. Als hij zelf ook nog een poort kan maken, is het helemaal makkelijk.’

Terry knikte.

‘Ik denk dat je nog een keer met Ai moet gaan praten. Hij heeft niets verteld over wat er die dag gebeurt is, alleen dat het kristal weg was. Misschien heeft hij iets gezien of gehoord.’

‘Goed. Ik haal Mikky en dan ga ik naar de toren. Eens kijken of ik antwoorden kan krijgen.’

‘En ik ga mee. Je denkt toch zeker niet dat ik alle lol aan jou overlaat, hé?’

Ze keek hem uitdagend aan. Rune wist wel beter dan te weigeren. Als Terry iets in haar hoofd had, kreeg je dat er met tien paarden niet uit. Hij liep snel naar boven. Mikky was al wakker en had zichzelf al aan zijn avondeten geholpen. Even later liepen hij en Terry richting het dorpsplein en de kerktoren. Het was gelukkig rustig op straat. De paar voorbijgangers die ze tegenkwamen, hadden allemaal haast om thuis te komen voor het avondeten. Dat was het voordeel van het eetlokaal. Ze aten vroeger dan de andere mensen om klaar te staan voor de dinergasten. Daarom kwamen ze nu bijna niemand tegen. Het plein was dan ook leeg, toen ze daar aankwamen. Rune keek omhoog. Op de één of andere manier moest hij de aandacht trekken van de waterspuwers van de toren. Mikky werkte zich omhoog uit zijn reisbuidel en klom op zijn schouder.

‘Mikky hoog vliegen en sturen Marco en Greco?’

‘Redt je dat zo hoog?’

Mikky knikte. ‘Kan ik wel. Mikky gaan?’

‘Goed dan, maar wel voorzichtig zijn.’

Mikky zette zich af, maar bedacht zich toen. Terwijl hij voor Rune’s gezicht zichzelf in de lucht hield, wees hij naar Terry.

‘Terry ook omhoog? Dan ook Dania en Paulo sturen.’

Voor Rune antwoord kon geven knikte Terry al enthousiast ja.

‘Ja graag, Mikky. Ik wil ook omhoog.’

Mikky trok zijn kopje in een brede grijns en vloog omhoog.

‘Weet je het zeker, Terry? Je mag ook beneden blijven hoor.’

‘Rune, doe niet zo bezorgd. Als jij het kan, kan ik het ook.’

‘Ok, maar denk erom. Kom niet in de buurt van Ai. Als jij hem aanraakt, creëer je waarschijnlijk een band met hem. Ik weet niet of een ordi, ik bedoel, een gewoon mens, daar tegen kan. Misschien kan dat alleen met iemand met magie, maar laten we dat maar niet riskeren. Wie weet wat de gevolgen zijn.’

‘Ik zal uit de buurt blijven. Dat beloof ik. Maar hoe zit dat dan met Mikky? Hij heeft mij vaak aangeraakt.’

‘Mikky heeft al een band met mij. Zoals ik het begrijp, kan een waterspuwer maar één persoon aan zich binden, maar een ongebonden waterspuwer kan een band overnemen. Ai is nog ongebonden, dus zodra hij iemand aanraakt, komt er een band tot stand. Een overgenomen band of een nieuwe band. Blijf dus uit zijn bereik. Ai weet dat hij mij niet mag aanraken, maar ik weet niet hoe hij op jou reageert.’

Ze schrokken op door gebons achter hen. De vier waterspuwers van de toren waren geland. Nadat ze de oude groet hadden uitgewisseld, keken ze naar Terry.

‘Zij een ordi. Zij goed volk?’

‘Dit is Terry. Zij is een ordi met het zicht en familie van mij. Zij wil ook graag Ai ontmoeten. Willen jullie haar naar boven brengen?’

‘Ja. Herre vraag, wij doen.’

‘Dat is aardig van jullie. Terry, doe net als ik, dan dragen Dania en Paulo je naar de torentrans. Hou je goed vast, want ze vliegen snel.’

Rune spreidde zijn armen. Marco en Greco zetten zich aan weerszijden van Rune en sloegen ieder een arm om zijn middel. Hij sloeg zijn armen om hun schouders en even later vlogen ze al halverwege de toren omhoog. Hij zag dat Terry op dezelfde manier omhoog werd gedragen. Op de torentrans ving hij Terry op, die net als hij de eerste keer even haar evenwicht kwijt was.

‘Dat was geweldig, Rune. Nog spannender dan een achtbaan.’ Dania en Paulo stonden er glunderend bij als twee honden die net een groot bot hadden gekregen. Het was nog steeds een raar gezicht om een menselijke emotie op de snuiten van de waterspuwers te zien. Hij was eraan gewend bij Mikky, **maar**

Dania en Paulo hadden beide een kop die op die van een bulldog leken. Rune onderdrukte de neiging om ze een aai over hun kop te geven en wenkte ze naar de andere kant van de torenspits. Hier konden ze uit het zicht zitten. Snel vertelde Rune wat Ai de vorige dag had...niet verteld, maar laten zien. De vier waterspuwers schrokken toen ze het nieuws van de diefstal van het kristal hoorden.

‘Ai was waker van kristal? En nu verbannen van Zanddjini? Dat slecht. Erg slecht. Hij eerst hoge waterspuwer nu laag, lager, laagste waterspuwer. Hij diep gevallen. Heel diep. Hij nu gevallen waterspuwer.’

Alle vier knikten ze met een ernstige uitdrukking op hun snuiten.

‘Kunnen jullie ons naar hem toe brengen? Ik heb vragen voor hem. Ik wil weten wat er precies is gebeurd. Of hij wat gezien of gehoord heeft. Of hij weet wie de dief is.’

‘Jij niet praten met Ai. Hij gruis. Hij niet waard grote magista praat met hem.’

‘Maar ik moet met hem praten. Hij is de enige die weet wat er is gebeurd. Hij alleen heeft antwoorden. We moeten de dief vinden en het kristal terug halen. Anders is heel Atlantis in gevaar. Zonder het kristal kan Atlantis niet verborgen blijven.’

‘Maar hij gruis. Hij gevallen. Hij grind. Hij stuk. Hij niet waard.’

‘En toch moet het.’

‘Dan wij praten Ai. Niet magista en niet herre. Teveel eer voor gevallen Ai. Hij niet waard.’

Rune zuchtte even. Het was omslachtig, maar als hij op deze manier antwoorden kreeg, moest het maar. Hij knikte.

‘Kunnen jullie ons wel naar hem toebrengen? Ik wil erbij zijn als jullie hem gaan ondervragen.’

‘Dat goed. Wij gaan nu?’

‘Nog even. Waar is Mikky? Mikky, jij let op Terry. Ze mag niet bij Ai in de buurt komen.’

‘Mikky zorg Terry niet Ai.’

Terry opende haar mond om te protesteren, maar Rune gaf haar een waarschuwende blik om zich stil te houden.

Nog geen minuut later landden ze op het dak van het gemeentehuis, waar Ai nog op dezelfde plaats zat. Dit keer hief hij echter direct zijn kop op en keek naar het gezelschap. Terry wilde naar voren stappen om de grote waterspuwer eens goed te bekijken, maar Rune hield haar met een handgebaar tegen. Hij had snel de lengte van de ketting rond Ai's nek berekent en wilde dat zij buiten zijn bereik bleef. Misschien maakte het niets uit en kon de waterspuwer geen band smeden met een ordi, maar hij wilde absoluut geen risico nemen. Mikky had zich op Terry's schouder gezet en keek aandachtig naar Ai. Die was in een non-verbale communicatie verwickeld, door middel van de versmolten klauwen, met één van de vier waterspuwers van de toren. Rune kon niet bepalen welke, maar dat gaf niet. Als er maar antwoorden kwamen. Na meer dan een kwartier werd de verbinding verbroken en zakte Ai weer terug in zijn futloze houding. De vier andere waterspuwers stonden op en kwamen naar Rune en Terry toe. 'Wij weten. Wij gaan nu terug toren. Daar wij laten zien.' 'Maar.... Misschien heb ik nog vragen.' 'Geen vragen. Dania weet alles. Dania alles gezien. Kom.' Er zat niets anders op. Blijkbaar wilden de waterspuwers eerst terug naar de toren voor zij iets vertelden... of lieten zien. Op de toren zocht iedereen een plekje. Rune ging tegenover Dania zitten met Mikky op zijn schoot. Hij verwachtte dat Dania contact zou maken met Mikky, maar met een vragende blik greep ze Rune's hand. Mikky maakte geen bezwaar en dus sloot Rune zijn ogen en concentreerde zich op Dania. Bijna onmiddellijk verschenen er beelden. Hij zat op het plein van Argelton en keek omhoog naar het pilaartje met het kristal. Boven hem vlogen een paar waterspuwers. Het begon donker te worden. Langzaam draaide hij rond tot hij het hele plein had bekeken. Hij keek weer naar het kristal. Met een schokje besefte Rune dat hij door de ogen van Ai keek. Twee waterspuwers, met een grote zak tussen hen in, vlogen op hem af. Hij rook water en voelde hoe dorstig hij, nee, Ai was. De zak werd opgehangen aan een uitsteeksel van de fontein. Terwijl de andere waterspuwers hun plaatsen op de torens

opzochten, dronk Ai de zak met water leeg. Terwijl hij dronk, hield hij zijn blik gericht op het kristal. Het werd nu snel donker. Het kristal glinsterde zwak in het licht van de maan. De tijd verstreek langzaam. Iets wat Rune kon aflezen aan de baan die de maan aflegde. Plotseling hoorde hij het zachte zoemen van een poort die openging. Hij draaide zich om naar het bordes. De werveling van kleuren en vreemde vormen was net tot rust gekomen. De doorgang werd rood. Een poort vanuit de gewone wereld. Een man verscheen in de opening. Een man in ouderwetse kleding. Zwarte kousen onder een zwarte kuitbroek die in schoenen met gouden gespen staken, een zwarte rokjas met twee rijen gouden knopen en witte kanten manchetten en bef. Hij droeg een witte pruik met een brede zwarte strik boven een klein staartje aan de achterkant. Dat was zichtbaar omdat de man zich had omgedraaid om de poort te verankeren. Ai deed een paar passen naar voren in de richting van het bordes. De man draaide zich om. Nu kon Rune zijn gezicht zien. Zwarte dode ogen in een gezicht..... een gezicht... als van gebarsten leer. De man vertrok zijn lippen in een grijns en twee lange slagstanden werden zichtbaar. Een vampier, besefte Rune met een schok. Was dit... Mordachai van den Hulsthorst. De vampier strekte zijn hand uit naar Ai die abrupt stopte met bewegen. Hij kon zich niet meer verroeren, zelfs geen vinger. Hij probeerde te roepen, maar ook dat lukte niet. Zonder iets te kunnen doen, moest hij roerloos toekijken hoe de vampier met zijn andere hand naar het kristal wees. Langzaam verhief het kristal zich in de lucht en zweefde naar de vampier, die het achteloos uit de lucht plukte. Hij bekeek het kristal terwijl hij het in zijn hand ronddraaide. Met een laatste spottende blik op Ai draaide hij zich om en stapte door de poort die direct in elkaar schrompelde en verdween. Op hetzelfde moment kon Ai weer bewegen en onmiddellijk sloeg hij alarm door een lage, rommelende toon uit te stoten. Het laatste dat Rune zag, voordat het beeld verdween, waren de waterspuwers die, in reactie op de toon, massaal ontwaakten.

Rune leunde achterover. Zo was het kristal dus gestolen. Precies zoals hij het had uitgedacht. De vampier bezat magie en het element van de vampier moest haast wel lucht zijn. Terry trok aan zijn mouw om zijn aandacht te trekken. 'Hoe graag ik ook wil weten wat je hebt gezien, het is tijd om naar huis te gaan.'

'Je hebt gelijk. Over een uur is het donker. Ik vertel het thuis wel.'

Hij richtte zijn aandacht op de waterspuwers, maar voor hij iets kon zeggen begon Dania te spreken.

'Wij vragen. Herre mag blijven? Vannacht meiregen. Goed voor waterspuwer. Herre blijf hier. Morgenochtend weer thuis. Goed?'

'Vraag je nu of Mikky mag blijven logeren? Mag blijven slapen?'

Mikky landde op zijn schouder.

'Ja? Mag Mikky? Regen is fijn. Mikky morgen weer bij Rune. Beloofd.'

'Als jij dat graag wilt, dan is dat goed.' Hij keek naar de waterspuwers. 'Jullie zorgen ervoor dat hij morgenochtend weer veilig naar huis komt. Ik vertrouw op jullie.'

De vier waterspuwers knikten plechtig, terwijl ze de oude groet gaven.

'Goed dan. Kunnen jullie ons nu naar beneden brengen?'

De waterspuwers deden meer dan alleen naar beneden brengen. Terry en hij werden keurig afgezet bij de keukendeur van het eetlokaal. Mikky was meegevlogen en zwaaide nog even naar Rune en Terry voor hij met de anderen mee terugvloog naar de toren. Ze keken hem nog even na voor ze naar binnen gingen.

Op zijn kamer bracht Rune, Terry op de hoogte van wat hij had gezien.

'Je hebt dus gelijk. Een vampier met luchtmagie. Hoe wist je dat?'

'Wanneer men het onmogelijke heeft geëlimineerd, moet dat wat overblijft, hoe onwaarschijnlijk het ook is, de waarheid zijn.'